

Dziennik Urzędowy L 299

Unii Europejskiej



Wydanie polskie

Legislacja

Tom 55

27 października 2012

Spis treści

I Akty ustawodawcze

DYREKTYWY

- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/26/UE z dnia 25 października 2012 r. zmieniająca dyrektywę 2001/83/WE w zakresie nadzoru nad bezpieczeństwem farmakoterapii ⁽¹⁾ 1
- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/28/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie niektórych dozwolonych sposobów korzystania z utworów osieroconych ⁽¹⁾ 5

DECYZJE

- ★ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 994/2012/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie ustanowienia mechanizmu wymiany informacji w odniesieniu do umów międzyrządowych w dziedzinie energii między państwami członkowskimi a państwami trzecimi ⁽¹⁾ 13

Cena: 4 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG
PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

- ★ **Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 995/2012 z dnia 26 października 2012 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania decyzji nr 1608/2003/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie sporządzania i rozwoju statystyk Wspólnoty z zakresu nauki i techniki** ⁽¹⁾ 18

- ★ **Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 996/2012 z dnia 26 października 2012 r. wprowadzające specjalne warunki regulujące przywóz paszy i żywności pochodzących lub wysyłanych z Japonii w następstwie wypadku w elektrowni jądrowej Fukushima i uchylające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 284/2012** ⁽¹⁾..... 31

- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 997/2012 z dnia 26 października 2012 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 42

DECYZJE

2012/664/UE:

- ★ **Decyzja Rady z dnia 25 października 2012 r. w sprawie uruchomienia w Szwecji zautomatyzowanej wymiany danych rejestracyjnych pojazdów** 44

- ★ **Decyzja Rady 2012/665/WPZiB z dnia 26 października 2012 r. zmieniająca decyzję 2010/638/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Republiki Gwinei** 45

2012/666/UE:

- ★ **Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 25 października 2012 r. zmieniająca decyzję 2008/855/WE odnośnie do środków kontroli w zakresie zdrowia zwierząt w odniesieniu do klasycznego pomoru świń na Węgrzech** (notyfikowana jako dokument nr C(2012) 7433) ⁽¹⁾..... 46

2012/667/UE:

- ★ **Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 25 października 2012 r. ustanawiająca wkład finansowy Unii w wydatki poniesione w ramach środków stosowanych w stanach zagrożenia, przedsięwziętych w celu zwalczania ptasiej grypy w Niderlandach w 2011 r.** (notyfikowana jako dokument nr C(2012) 7440) 47

2012/668/UE:

- ★ **Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 25 października 2012 r. ustanawiająca wkład finansowy Unii w wydatki poniesione w ramach środków stosowanych w stanach zagrożenia, przedsięwziętych w celu zwalczania pryszczycy w Bułgarii w 2011 r.** (notyfikowana jako dokument nr C(2012) 7454) 49



⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

I

(Akty ustawodawcze)

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2012/26/UE

z dnia 25 października 2012 r.

zmieniająca dyrektywę 2001/83/WE w zakresie nadzoru nad bezpieczeństwem farmakoterapii

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114 i art. 168 ust. 4 lit. c),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Ostatnie incydenty w zakresie nadzoru nad bezpieczeństwem farmakoterapii w Unii dowiodły, że na szczeblu Unii potrzebna jest automatyczna procedura na wypadek wystąpienia szczególnych kwestii bezpieczeństwa, aby zapewnić ocenę problemu i zajęcie się nim we wszystkich państwach członkowskich, w których dany produkt leczniczy jest dopuszczony do obrotu. Należy sprecyzować zakresy różnych unijnych procedur dotyczących produktów dopuszczonych do obrotu na szczeblu krajowym, określone w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/83/WE z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi ⁽³⁾.

(2) Ponadto dobrowolne działania posiadacza pozwolenia na dopuszczenie do obrotu nie powinny prowadzić do sytuacji, w której nie wszystkie państwa członkowskie właściwie odniosą się do obaw związanych z ryzykiem lub korzyścią dotyczącymi produktu leczniczego dopuszczonego do obrotu w Unii. Należy zatem zobowiązać posiadacza pozwolenia na dopuszczenie do obrotu do informowania odpowiednich właściwych organów i Europejskiej Agencji Leków o przyczynach wycofania lub przerwania wprowadzania do obrotu produktu leczniczego, zwrócenia się o unieważnienie pozwolenia na dopuszczenie do obrotu lub nieodnowienia pozwolenia na dopuszczenie do obrotu.

(3) Właściwe jest doprecyzowanie i wzmocnienie zwykłej procedury oraz pilnej procedury unijnej, aby zapewnić koordynację, szybką ocenę w razie pilnej potrzeby oraz możliwość podjęcia — natychmiastowych działań, jeżeli jest to niezbędne dla ochrony zdrowia publicznego, zanim podjęta zostanie decyzja na poziomie Unii. Zwykła procedura powinna być wszczynana w kwestiach dotyczących jakości, bezpieczeństwa lub skuteczności produktów leczniczych, gdy dotyczy to interesów Unii. Pilna procedura unijna powinna być wszczynana, gdy niezbędna jest szybka ocena problemów wynikających z analizy danych dotyczących bezpieczeństwa farmakoterapii. Niezależnie od tego, czy stosuje się pilną procedurę unijną, czy zwykłą procedurę, oraz niezależnie od tego na podstawie jakiej procedury produkt leczniczy został dopuszczony do obrotu, Komitet ds. Oceny Ryzyka w ramach Nadzoru nad Bezpieczeństwem Farmakoterapii powinien zawsze wydawać zalecenie w przypadku, gdy przyczyna podjęcia działania opiera się na danych dotyczących bezpieczeństwa farmakoterapii. Właściwe jest, by przy dokonywaniu oceny danej kwestii grupa koordynacyjna i Komitet ds. Produktów Leczniczych Stosowanych u Ludzi opierały się na tym zaleceniu.

(4) Właściwe jest, by w razie gdy nie wszczęto pilnej procedury unijnej, państwa członkowskie zgłaszały grupie koordynacyjnej przypadki dotyczące nowych przeciwwskazań, zmniejszenia zalecanej dawki lub ograniczenia wskazań w odniesieniu do produktów leczniczych

⁽¹⁾ Dz.U. C 181 z 21.6.2012, s. 201.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2012 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 4 października 2012 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 311 z 28.11.2001, s. 67.

dopuszczonych do obrotu zgodnie z procedurą zdecentralizowaną i procedurą wzajemnego uznawania. W celu zapewnienia harmonizacji w odniesieniu do tych produktów, w razie gdy żadne państwo członkowskie nie wszczęło zwykłej procedury, grupa koordynacyjna może przeprowadzić dyskusję na temat tego, czy konieczne jest podjęcie jakiegoś działania.

- (5) Jako że cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie zharmonizowanie przepisów w zakresie nadzoru nad farmakoterapią w całej Unii, nie może zostać w wystarczającym stopniu osiągnięty przez państwa członkowskie, może natomiast zostać w lepszym stopniu osiągnięty na szczeblu Unii, Unia może przyjmować środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia wyżej wymienionego celu.
- (6) Dyrektywa 2001/83/WE powinna zatem zostać odpowiednio zmieniona,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 2001/83/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 23a akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W przypadku tymczasowego albo stałego wstrzymania wprowadzania produktu do obrotu w państwie członkowskim, które przyznało pozwolenie, posiadacz pozwolenia na dopuszczenie do obrotu powiadamia właściwe władze tego państwa członkowskiego. Powiadomienie takie, poza szczególnymi okolicznościami, dokonywane jest nie później niż na dwa miesiące przed przerwą we wprowadzaniu produktu do obrotu. Posiadacz pozwolenia na dopuszczenie do obrotu informuje właściwy organ o przyczynach takiego działania zgodnie z art. 123 ust. 2.”;

- 2) w art. 31 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w ust. 1 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„W przypadku spełnienia jednego z kryteriów wymienionych w art. 107i ust. 1 zastosowanie ma jednak procedura określona w art. 107i–107k.”;

- b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku gdy przekazanie sprawy do komitetu dotyczy grupy produktów leczniczych lub klasy terapeutycznej, Agencja może ograniczyć procedurę do określonych szczególnych części pozwolenia.

W takim przypadku w odniesieniu do produktów leczniczych stosuje się art. 35, wyłącznie jeżeli produkty były objęte procedurami przyznawania pozwolenia określonymi w niniejszym rozdziale.

W przypadku gdy procedura wszczęta na podstawie niniejszego artykułu dotyczy grupy produktów leczniczych lub klasy terapeutycznej, produkty lecznicze

dopuszczone do obrotu zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 726/2004, należące do tej grupy lub klasy, są również obejmowane tą procedurą.

3. Bez uszczerbku dla ust. 1, jeżeli na dowolnym etapie procedury niezbędne jest podjęcie pilnego działania dla ochrony zdrowia publicznego, państwo członkowskie może zawiesić pozwolenie na dopuszczenie do obrotu i zakazać stosowania danego produktu leczniczego na swoim terytorium do chwili przyjęcia ostatecznej decyzji. Państwo to informuje Komisję, Agencję i pozostałe państwa członkowskie o przyczynach takich działań nie później niż następnego dnia roboczego po ich podjęciu.

4. W przypadku gdy procedura określona zgodnie z ust. 2, wszczęta zgodnie z niniejszym artykułem, obejmuje produkty lecznicze dopuszczone do obrotu zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 726/2004, Komisja może – jeżeli na dowolnym etapie procedury niezbędne jest podjęcie pilnego działania dla ochrony zdrowia publicznego – zawiesić pozwolenie na dopuszczenie do obrotu i zakazać stosowania danego produktu leczniczego do chwili przyjęcia ostatecznej decyzji. Komisja powiadamia Agencję i państwa członkowskie o przyczynach takich działań nie później niż następnego dnia roboczego po ich podjęciu.”;

- 3) w art. 34 ust. 3 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W przypadku gdy procedura wszczęta na podstawie art. 31 obejmuje produkty lecznicze dopuszczone do obrotu zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 726/2004 na podstawie art. 31 ust. 2 akapit trzeci niniejszej dyrektywy, Komisja, w razie potrzeby, przyjmuje decyzje w sprawie zmiany, zawieszenia lub unieważnienia pozwoleń na dopuszczenie do obrotu lub w sprawie odmowy odnowienia danych pozwoleń na dopuszczenie do obrotu.”;

- 4) w art. 37 słowa „Artykuły 35 i 36 stosuje się” zastępuje się słowami „Artykuł 35 stosuje się”;

- 5) w art. 63 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. Dane szczegółowe etykiety wymienione w art. 54, 59 i 62 umieszcza się w języku urzędowym lub językach urzędowych państwa członkowskiego, w którym dany produkt leczniczy jest wprowadzany do obrotu, wskazanych do celów niniejszej dyrektywy przez to państwo członkowskie.”;

- b) ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„2. Ulotka dołączana do opakowania produktu leczniczego musi być sporządzona i zaprojektowana w formie jasnej i zrozumiałej, umożliwiając właściwe postępowanie osobom stosującym dany produkt leczniczy, w razie potrzeby z pomocą pracowników służby

zdrowia. Ulotka dołączana do opakowania produktu leczniczego musi być czytelna w języku urzędowym lub językach urzędowych państwa członkowskiego, w którym produkt leczniczy jest wprowadzany do obrotu, wskazanych do celów niniejszej dyrektywy przez to państwo członkowskie.”;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy produkt leczniczy nie jest przeznaczony do bezpośredniego udostępniania pacjentom lub jeżeli istnieją poważne trudności z dostępnością produktu leczniczego, właściwe władze mogą, w zależności od środków, które uznają za konieczne dla ochrony zdrowia ludzkiego, przyznać zwolnienie z obowiązku umieszczania niektórych danych szczegółowych na etykiecie oraz na ulotce dołączanej do opakowania. Mogą one również przyznać pełne lub częściowe zwolnienie z obowiązku sformułowania treści etykiety i ulotki załączonej do opakowania w języku urzędowym lub językach urzędowych państwa członkowskiego, w którym dany produkt leczniczy jest wprowadzany do obrotu, wskazanych do celów niniejszej dyrektywy przez to państwo członkowskie.”;

6) art. 85a otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 85a

W przypadku dystrybucji hurtowej produktów leczniczych do państw trzecich art. 76 i art. 80 akapit pierwszy lit. c) nie mają zastosowania. Ponadto art. 80 akapit pierwszy lit. b) i ca) nie ma zastosowania, w przypadku gdy produkt jest otrzymywany bezpośrednio z państwa trzeciego, ale nie jest przywieziony. Jednak w takim przypadku hurtownicy zapewniają, by produkty lecznicze pochodziły wyłącznie od osób posiadających pozwolenie lub upoważnionych do dostarczania produktów leczniczych zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami prawnymi i administracyjnymi w tych państwach trzecich. Jeżeli hurtownicy dostarczają produkty lecznicze osobom w państwach trzecich, zapewniają, by takie dostawy trafiały wyłącznie do osób posiadających pozwolenie lub upoważnionych do otrzymywania produktów leczniczych do dystrybucji hurtowej lub do dostaw dla ludności zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami prawnymi i administracyjnymi w tych państwach trzecich. Wymogi określone w art. 82 mają zastosowanie do dostaw produktów leczniczych dla podmiotów w państwach trzecich, które są uprawnione lub upoważnione do dostaw produktów leczniczych dla ludności.”;

7) art. 107i ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwo członkowskie lub – odpowiednio – Komisja, na podstawie problemów stwierdzonych w oparciu o ocenę danych dotyczących bezpieczeństwa farmakoterapii, wszczyna procedurę przewidzianą w niniejszej sekcji, informując pozostałe państwa członkowskie, Agencję i Komisję w którymkolwiek z przypadków, gdy:

a) rozważa zawieszenie lub unieważnienie pozwolenia na dopuszczenie do obrotu;

b) rozważa zakazanie dostaw produktu leczniczego;

c) rozważa odmowę odnowienia pozwolenia na dopuszczenie do obrotu; lub

d) otrzymuje informacje od posiadacza pozwolenia na dopuszczenie do obrotu, że ze względów bezpieczeństwa przerwał on wprowadzanie produktu leczniczego do obrotu, podjął działanie mające na celu doprowadzenie do wycofania pozwolenia na dopuszczenie do obrotu lub ma zamiar podjąć takie działanie, lub że nie złożył wniosku o odnowienie pozwolenia na dopuszczenie do obrotu.

1a. Państwo członkowskie lub – w odpowiednim przypadku – Komisja, na podstawie problemów stwierdzonych w oparciu o oceny danych dotyczących bezpieczeństwa farmakoterapii, powiadamia pozostałe państwa członkowskie, Agencję i Komisję, gdy uważa, że konieczne są nowe przeciwwskazania, zmniejszenie zalecanej dawki lub ograniczenie wskazań w odniesieniu do produktu leczniczego. W powiadomieniu określa się rozważane działanie i jego przyczyny.

Gdy konieczne jest podjęcie pilnych działań, dowolne państwo członkowskie lub – w odpowiednim przypadku – Komisja wszczyna procedurę przewidzianą w niniejszej sekcji, w każdym z przypadków, o których mowa w niniejszym ustępie.

Jeżeli w przypadku produktów leczniczych dopuszczonych do obrotu zgodnie z procedurami ustanowionymi w tytule III rozdział 4 procedura przewidziana w niniejszej sekcji nie zostanie wszczęta, sprawę zgłasza się grupie koordynacyjnej.

Artykuł 31 ma zastosowanie, gdy dotyczy to interesów Unii.

1b. Jeżeli procedura przewidziana w niniejszej sekcji zostanie wszczęta, Agencja sprawdza, czy problem w zakresie bezpieczeństwa dotyczy produktów leczniczych innych niż produkt, do którego odnoszą się informacje, lub czy jest on wspólny dla wszystkich produktów należących do tej samej grupy lub klasy terapeutycznej.

W przypadku gdy dany produkt leczniczy został dopuszczony do obrotu w więcej niż jednym państwie członkowskim, Agencja niezwłocznie informuje inicjatora procedury o wyniku weryfikacji, przy czym zastosowanie mają procedury określone w art. 107j i 107k. W przeciwnym razie problem w zakresie bezpieczeństwa zostaje skierowany do zainteresowanego państwa członkowskiego. Odpowiednio Agencja lub państwo członkowskie informują posiadaczy pozwolenia na dopuszczenie do obrotu o wszczęciu procedury.”;

8) w art. 107i ust. 2 słowa „ust. 1 niniejszego artykułu” zastępuje się słowami „ust. 1 i 1a niniejszego artykułu”;

9) w art. 107i ust. 3 akapit drugi słowa „zgodnie z ust. 1” zastępuje się słowami „zgodnie z ust. 1 i 1a”;

10) w art. 107i ust. 5 słowa „w ust. 1” zastępuje się słowami „w ust. 1 i 1a”;

11) w art. 107j ust. 1 akapit pierwszy słowa „w art. 107i ust. 1” zastępuje się słowami „w art. 107i ust. 1 i 1a”;

12) w art. 123 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Posiadacz pozwolenia na dopuszczenie do obrotu jest zobowiązany do niezwłocznego powiadomienia państw członkowskich, których to dotyczy, o każdym działaniu podjętym przez niego w celu zawieszenia obrotu produktem leczniczym lub wycofania produktu z rynku, złożenia wniosku o wycofanie pozwolenia na dopuszczenie do obrotu lub niezłożenia wniosku o odnowienie pozwolenia na dopuszczenie do obrotu, łącznie z powodami takiego działania. Posiadacz pozwolenia na dopuszczenie do obrotu oświadcza w szczególności, czy takie działanie jest spowodowane którymkolwiek ze względów określonych w art. 116 lub art. 117 ust. 1.

2a. Posiadacz pozwolenia na dopuszczenie do obrotu również dokonuje powiadomienia zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu, w przypadkach gdy działanie jest podejmowane w państwie trzecim i gdy jest spowodowane którymkolwiek ze względów określonych w art. 116 lub art. 117 ust. 1.

2b. Posiadacz pozwolenia na dopuszczenie do obrotu powiadamia ponadto Agencję, w przypadku gdy działanie, o którym mowa w ust. 2 lub 2a niniejszego artykułu, jest spowodowane którymkolwiek ze względów określonych w art. 116 lub art. 117 ust. 1.

2c. Agencja niezwłocznie przekazuje powiadomienia otrzymane zgodnie z ust. 2b wszystkim państwom członkowskim.”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Każdego roku Agencja podaje do publicznej wiadomości wykaz produktów leczniczych, w przypadku

których odmówiono wydania pozwolenia na dopuszczenie do obrotu w Unii, w przypadku których pozwolenie na dopuszczenie do obrotu w Unii zostało zawieszane lub unieważnione, których dostawy zostały zakazane lub które zostały wycofane z rynku, wraz z podaniem powodów takiego działania.”.

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż dnia 28 października 2013 r. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 28 października 2013 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst głównych przepisów prawa krajowego dotyczących dziedziny objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 25 października 2012 r.

W imieniu Parlamentu
Europejskiego

M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady

A. D. MAVROYIANNIS
Przewodniczący

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2012/28/UE**z dnia 25 października 2012 r.****w sprawie niektórych dozwolonych sposobów korzystania z utworów osieroconych****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 53 ust. 1 oraz art. 62 i 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Publicznie dostępne biblioteki, placówki oświatowe oraz muzea, a także archiwa, instytucje odpowiedzialne za dziedzictwo filmowe lub dźwiękowe oraz nadawcy publiczni z siedzibą w państwach członkowskich przeprowadzają masową digitalizację swoich zbiorów lub archiwów w celu utworzenia europejskich bibliotek cyfrowych. Współuczestniczą one w ochronie i rozpowszechnianiu europejskiego dziedzictwa kulturowego, co również jest istotne do celów tworzenia europejskich bibliotek cyfrowych, takich jak Europeana. Technologie masowej digitalizacji materiałów drukowanych oraz technologie wyszukiwania i indeksowania zwiększają naukową wartość zbiorów bibliotecznych. Utworzenie dużych bibliotek internetowych ułatwia wyszukiwanie elektroniczne i zapewnia narzędzia otwierające nowe źródła wiedzy dla naukowców i badaczy, którzy w przeciwnym razie musieliby zadowolić się bardziej tradycyjnymi, analogowymi metodami wyszukiwania.
- (2) Konieczność wspierania swobodnego obiegu wiedzy i innowacji na rynku wewnętrznym stanowi ważny element strategii „Europa 2020”, przedstawionej w komunikacie Komisji zatytułowanym „Europa 2020: Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” i obejmującej jako jedną z inicjatyw przewodnich realizację Europejskiej agendy cyfrowej.
- (3) Stworzenie ram prawnych mających na celu ułatwienie digitalizacji i rozpowszechniania utworów oraz innych przedmiotów podlegających ochronie prawem autorskim lub prawami pokrewnymi, co do których podmioty uprawnione nie są znane, lub nawet jeśli są znane, których odnalezienie jest niemożliwe – tzw. utworów osieroconych – jest jednym z kluczowych działań przewidzianych w Europejskiej agendzie cyfrowej, przedstawionej w komunikacie Komisji zatytułowanym „Europejska agenda cyfrowa”. Niniejsza dyrektywa ma na celu rozwiązanie konkretnego problemu prawnego dotyczącego określenia statusu utworu osieroconego oraz

jego konsekwencji w kontekście upoważnionych użytkowników i dozwolonych sposobów korzystania z utworów lub fonogramów, które uznano za utwory osierocone.

- (4) Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla szczególnych rozwiązań opracowywanych w państwach członkowskich w celu rozwiązania szerszych kwestii masowej digitalizacji, tak jak w przypadku tak zwanych utworów niedostępnych w obrocie handlowym. Takie rozwiązania uwzględniają szczególnie charakter różnych rodzajów treści i różnych użytkowników oraz powstają w oparciu o ustalenia pomiędzy zainteresowanymi stronami. Podejście to zostało również zastosowane w Porozumieniu w sprawie kluczowych zasad dotyczących digitalizacji i udostępniania utworów niedostępnych w obrocie handlowym podpisanym w dniu 20 września 2011 r. przez przedstawicieli europejskich bibliotek, autorów, wydawców i organizacji zbiorowego zarządzania, w obecności Komisji. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla powyższego porozumienia, w którym wzywa się państwa członkowskie i Komisję do zapewnienia, aby dobrowolne porozumienia zawierane pomiędzy użytkownikami, podmiotami uprawnionymi i organizacjami zbiorowego zarządzania, dotyczące udzielania licencji na korzystanie z utworów niedostępnych w obrocie handlowym w oparciu o zawarte w nim zasady, korzystały z niezbędnej pewności prawnej w kontekście krajowym i transgranicznym.
- (5) Prawa autorskie są gospodarczą podstawą przemysłu kreatywnego, ponieważ pobudzają innowację, twórczość, inwestycje i produkcję. Masowa digitalizacja utworów i ich masowe rozpowszechnianie są w związku z tym sposobami ochrony europejskiego dziedzictwa kulturowego. Prawo autorskie to ważne narzędzie służące do wynagradzania branży kreatywnej za jej pracę.
- (6) Ze względu na fakt, iż podmioty uprawnione posiadają wyłączne prawa do zwielokrotniania i publicznego udostępniania swoich utworów i innych przedmiotów objętych ochroną, zharmonizowane na mocy dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym ⁽³⁾, niezbędne jest uzyskanie wcześniejszej zgody podmiotów uprawnionych na digitalizację i publiczne udostępnienie danego utworu lub innego przedmiotu objętego ochroną.
- (7) W przypadku utworów osieroconych uprzednie uzyskanie takiej wcześniejszej zgody na zwielokrotnianie lub publiczne udostępnianie jest niemożliwe.
- (8) Różne podejścia państw członkowskich w zakresie uznawania statusu utworów osieroconych mogą stwarzać przeszkody w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego

⁽¹⁾ Dz.U. C 376 z 22.12.2011, s. 66.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 13 września 2012 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 4 października 2012 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 167 z 22.6.2001, s. 10.

oraz w korzystaniu z utworów osieroconych i transgranicznym dostępie do nich. Te różnice w podejściach mogą również spowodować ograniczenia w swobodnym przepływie towarów i usług obejmujących treści kulturowe. W związku z powyższym należy zapewnić wzajemne uznawanie takiego statusu, ponieważ umożliwi to dostęp do utworów osieroconych we wszystkich państwach członkowskich.

- (9) Aby zapewnić pewność prawa na rynku wewnętrznym w odniesieniu do korzystania z utworów osieroconych przez publicznie dostępne biblioteki, placówki oświatowe oraz muzea, a także archiwa, instytucje odpowiedzialne za dziedzictwo filmowe i dźwiękowe oraz nadawców publicznych, konieczne jest w szczególności przyjęcie wspólnego podejścia w odniesieniu do ustalania statusu utworu osieroconego oraz dozwolonych sposobów korzystania z utworów osieroconych.
- (10) Utwory filmowe lub audiowizualne i fonogramy znajdujące się w archiwach nadawców publicznych i wyprodukowane przez nich obejmują utwory osierocone. Uwzględniając szczególną sytuację nadawców jako producentów fonogramów i materiałów audiowizualnych oraz konieczność przyjęcia środków mających na celu ograniczenie skali zjawiska utworów osieroconych w przyszłości, należy ustalić datę graniczną określającą zakres stosowania niniejszej dyrektywy do utworów i fonogramów znajdujących się w archiwach nadawców.
- (11) Na użytek niniejszej dyrektywy za utwory filmowe i audiowizualne oraz fonogramy znajdujące się w archiwach nadawców publicznych i przez nich wyprodukowane powinny być uznane także utwory filmowe i audiowizualne oraz fonogramy, zamówione przez tych nadawców w celu wyłącznego korzystania przez nich lub przez innych współprodukcujących nadawców publicznych. Utwory filmowe i audiowizualne oraz fonogramy znajdujące się w archiwach nadawców publicznych, które nie zostały wyprodukowane ani zamówione przez takich nadawców, lecz w odniesieniu do których nadawcy ci otrzymali zgodę na korzystanie z nich na mocy umowy licencyjnej, nie powinny być objęte zakresem stosowania niniejszej dyrektywy.
- (12) Z uwagi na wzajemne poszanowanie praw na szczeblu międzynarodowym, niniejsza dyrektywa powinna mieć zastosowanie wyłącznie do utworów i fonogramów, które zostały po raz pierwszy opublikowane na terytorium państwa członkowskiego lub, w przypadku braku publikacji, które zostały po raz pierwszy nadane na terytorium państwa członkowskiego, lub – w przypadku braku publikacji lub nadania – które zostały udostępnione publicznie przez beneficjentów niniejszej dyrektywy za zgodą podmiotów uprawnionych. W tym ostatnim przypadku niniejsza dyrektywa powinna mieć zastosowanie wyłącznie, jeśli można rozsądnie założyć, że podmioty uprawnione nie sprzeciwiłyby się korzystaniu dozwolonemu przez niniejszą dyrektywę.
- (13) Zanim utwór lub fonogram może być uznany za utwór osierocony, należy w dobrej wierze przeprowadzić staranne poszukiwanie podmiotów uprawnionych do utworu lub fonogramu, w tym podmiotów uprawnionych do utworów i innych przedmiotów objętych ochroną, które są zawarte w utworze lub fonogramie lub włączone do nich. Należy zezwolić państwom członkowskim na umożliwienie przeprowadzania starannego

poszukiwania przez organizacje, o których mowa w niniejszej dyrektywie, lub inne organizacje. Tego rodzaju inne organizacje mogą pobierać opłatę za usługę przeprowadzenia starannego poszukiwania.

- (14) Aby zapewnić wysoki poziom ochrony praw autorskich i praw pokrewnych w Unii, należy zapewnić zharmonizowane podejście w zakresie przeprowadzania starannych poszukiwań. Staranne poszukiwanie powinno obejmować sprawdzenie źródeł, które zawierają informacje dotyczące utworów i innych przedmiotów objętych ochroną, określonych, zgodnie z niniejszą dyrektywą, przez państwo członkowskie, w którym ma zostać przeprowadzone staranne poszukiwanie. Dokonując tego, państwa członkowskie mogłyby odnieść się do wytycznych dotyczących starannego poszukiwania uzgodnionych ramach grupy roboczej wysokiego szczebla ds. bibliotek cyfrowych ustanowionej jako część inicjatywy na rzecz biblioteki cyfrowej i2010.
- (15) Aby unikać powielania wysiłków związanych z poszukiwaniami, staranne poszukiwanie należy przeprowadzić w państwie członkowskim, w którym utwór lub fonogram został opublikowany po raz pierwszy lub, w przypadku braku publikacji, w którym został po raz pierwszy nadany. W odniesieniu do utworów filmowych lub audiowizualnych, których producent ma siedzibę lub miejsce stałego pobytu w państwie członkowskim, staranne poszukiwanie powinno zostać przeprowadzone w tym państwie członkowskim. W przypadku utworów filmowych lub audiowizualnych, które są współprodukowane przez producentów mających siedzibę w różnych państwach członkowskich, staranne poszukiwanie powinno zostać przeprowadzone w każdym z tych państw członkowskich. W odniesieniu do utworów i fonogramów, które nie zostały opublikowane ani nadane, lecz które zostały udostępnione publicznie przez beneficjentów niniejszej dyrektywy za zgodą podmiotów uprawnionych, staranne poszukiwanie powinno zostać przeprowadzone w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma organizacja, która udostępniła publicznie utwór lub fonogram za zgodą podmiotów uprawnionych. Staranne poszukiwanie podmiotów uprawnionych do utworów i innych przedmiotów objętych ochroną, które są zawarte w utworze lub fonogramie lub włączone do nich, powinno zostać przeprowadzone w państwie członkowskim, w którym przeprowadzane jest staranne poszukiwanie utworu lub fonogramu, który obejmuje zawarty lub włączony utwór lub inny przedmiot objęty ochroną. Należy również wykorzystać źródła informacji dostępne w innych państwach, jeżeli są powody, by sądzić, że można tam znaleźć istotne informacje na temat podmiotów uprawnionych. Staranne poszukiwania mogą prowadzić do powstania różnego rodzaju informacji, takie jak rejestr poszukiwania i rezultat poszukiwania. Rejestr poszukiwania powinien zostać zarchiwizowany, aby odpowiednie organizacje były w stanie uzasadnić, że poszukiwanie było staranne.
- (16) Państwa członkowskie powinny zapewnić, by zainteresowane organizacje zachowywały rejestr przeprowadzonych przez nie starannych poszukiwań oraz by rezultaty takich poszukiwań, składające się przede wszystkim z wszelkich informacji świadczących o tym, że utwór lub fonogram należy uznać za utwór osierocony w rozumieniu niniejszej dyrektywy, a także informacji

dotyczących zmiany statusu oraz korzystania z utworów osieroconych przez te organizacje, były gromadzone i powszechnie dostępne, w szczególności przez umieszczenie odpowiednich informacji w internetowej bazie danych. Uwzględniając w szczególności wymiar ogólnoeuropejski oraz aby uniknąć powielania wysiłków, właściwe jest przewidzenie utworzenia jednej unijnej bazy danych *on-line* zawierającej takie informacje oraz powszechnego jej udostępnienia w przejrzysty sposób. Może to umożliwić zarówno organizacjom, które przeprowadzają staranne poszukiwania, jak i podmiotom uprawnionym, łatwy dostęp do takich informacji. Baza danych mogłaby także odgrywać ważną rolę w zapobieganiu ewentualnym naruszeniom praw autorskich oraz w zwalczaniu takiego procederu, w szczególności w przypadku zmiany statusu utworów i fonogramów jako utworów osieroconych. Na mocy rozporządzenia (UE) nr 386/2012⁽¹⁾ Urzędowi Harmonizacji Rynku Wewnętrznego („Urząd”) powierzono pewne zadania i działania finansowane z jego własnych środków budżetowych mające na celu ułatwienie i wspieranie działań organów krajowych, sektora prywatnego i instytucji unijnych w zakresie walki z naruszeniem praw własności intelektualnej oraz zapobiegania takim naruszeniom.

W szczególności zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. g) tego rozporządzenia powyższe zadania obejmują zapewnienie mechanizmów, które przyczynią się do usprawnienia wymiany *on-line* stosownych informacji między właściwymi organami państw członkowskich oraz wspieranie współpracy między tymi organami. Właściwe jest zatem powierzenie Urzędowi utworzenia europejskiej bazy danych zawierającej informacje dotyczące utworów osieroconych, o których mowa w niniejszej dyrektywie, oraz zarządzania nią.

- (17) W odniesieniu do poszczególnych utworów i fonogramów może istnieć kilka podmiotów uprawnionych, a same utwory i fonogramy mogą zawierać inne utwory bądź przedmioty objęte ochroną. Niniejsza dyrektywa nie powinna mieć wpływu na prawa zidentyfikowanych i odnalezionych podmiotów uprawnionych. Jeśli co najmniej jeden podmiot uprawniony został zidentyfikowany i odnaleziony, utwór lub fonogram nie powinien być uznany za utwór osierocony. Beneficjenci niniejszej dyrektywy powinni mieć prawo korzystania z utworu lub fonogramu, w przypadku którego nie zidentyfikowano lub nie odnaleziono jednego lub większej liczby podmiotów uprawnionych, tylko wtedy, gdy otrzymali oni zgodę na dokonanie czynności zwielokrotnienia i publicznego udostępniania na mocy odpowiednio art. 2 i 3 dyrektywy 2001/29/WE od tych podmiotów uprawnionych, które zidentyfikowano i odnaleziono, w tym podmiotów uprawnionych do utworów i innych przedmiotów objętych ochroną, które są zawarte w utworze lub fonogramie lub włączone do nich. Podmioty uprawnione, które zostały zidentyfikowane i odnalezione, mogą udzielić takiej zgody tylko w

odniesieniu do praw, które same posiadają, albo z tej przyczyny, że prawa są ich własnymi prawami, albo że prawa zostały im przekazane, i nie powinny mieć możliwości udzielenia zgody na mocy niniejszej dyrektywy na jakiegokolwiek korzystanie w imieniu podmiotów uprawnionych, które nie zostały zidentyfikowane i odnalezione. Odpowiednio, jeżeli wcześniej niezidentyfikowane lub nieodnalezione podmioty uprawnione ujawnią się w celu ubiegania się o swoje prawa do utworu lub fonogramu, zgodne z prawem korzystanie z utworu lub fonogramu przez beneficjentów może nadal mieć miejsce tylko wtedy, gdy podmioty te udzielią zgody na takie korzystanie na mocy dyrektywy 2001/29/WE w odniesieniu do praw, które posiadają.

- (18) Podmioty uprawnione powinny mieć możliwość unieważnienia statusu utworu osieroconego w przypadku zgłoszenia przez nie praw do swoich utworów lub innych przedmiotów objętych ochroną. Podmioty uprawnione, które unieważniają status utworu lub innego przedmiotu objętego ochroną jako utworu osieroconego, powinny otrzymać godziwą rekompensatę za korzystanie z ich utworów lub innych przedmiotów objętych ochroną zgodnie z niniejszą dyrektywą, której wysokość ustalana jest przez państwo członkowskie, w którym siedzibę ma organizacja korzystająca z danego utworu osieroconego. Państwa członkowskie powinny mieć swobodę określenia okoliczności, w których ma miejsce wypłata takiej rekompensaty, w tym terminu zapłaty należnej kwoty. Do celów określania możliwego poziomu godziwej rekompensaty trzeba należycie uwzględnić, między innymi, cele państw członkowskich związane z promowaniem kultury, niekomercyjny charakter korzystania z utworu przez przedmiotowe organizacje, którego celem jest realizacja zadań leżących w interesie publicznym, takich jak promowanie nauki i rozpowszechnianie kultury, oraz ewentualne szkody wyrządzone podmiotom uprawnionym.
- (19) W przypadku gdy utwór lub fonogram został niesłusznie uznany za utwór osierocony w wyniku poszukiwania, które nie było staranne, w ustawodawstwie państw członkowskich dostępne są środki zaradcze stosowane w przypadku naruszenia praw autorskich, przewidziane zgodnie z właściwymi przepisami krajowymi i prawem Unii.
- (20) Aby wspierać naukę i rozpowszechnianie kultury, państwa członkowskie powinny przewidzieć dodatkowy wyjątek lub dodatkowe ograniczenie w stosunku do wyjątków i ograniczeń, o których mowa w art. 5 dyrektywy 2001/29/WE. Ten wyjątek lub to ograniczenie powinny umożliwić określonym organizacjom, o których mowa w art. 5 ust. 2 lit. c) dyrektywy 2001/29/WE, oraz instytucjom odpowiedzialnym za dziedzictwo filmowe lub dźwiękowe, które prowadzą działalność nienastawioną na zysk, oraz nadawcom publicznym zwielokrotnianie i publiczne udostępnianie, w rozumieniu tej dyrektywy, utworów osieroconych, pod warunkiem że wykorzystanie to wiąże się z realizacją ich zadań leżących w interesie publicznym, a w szczególności z ochroną i odnową ich zbiorów, w tym cyfrowych, oraz zapewnianiem do nich dostępu w celach kulturalnych i edukacyjnych. Na użytek niniejszej dyrektywy instytucje odpowiedzialne za dziedzictwo filmowe i dźwiękowe obejmują organizacje wyznaczone przez państwa członkowskie do celów gromadzenia, katalogowania, ochrony

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 386/2012 z dnia 19 kwietnia 2012 r. w sprawie powierzenia Urzędowi Harmonizacji Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) zadań związanych z egzekwowaniem praw własności intelektualnej, w tym zwoływania posiedzeń przedstawicieli sektora publicznego i prywatnego w charakterze europejskiego obserwatorium do spraw naruszania praw własności intelektualnej (Dz.U. L 129 z 16.5.2012, s. 1).

i odnawiania utworów filmowych i innych utworów audiowizualnych lub fonogramów stanowiących część ich dziedzictwa kulturowego. Do celów niniejszej dyrektywy nadawcy publiczni obejmują nadawców, którzy realizują zadania użyteczności publicznej powierzone im, określone i zorganizowane przez poszczególne państwa członkowskie. Wyjątek lub ograniczenie ustanowione przez niniejszą dyrektywę w celu umożliwienia korzystania z utworów osieroconych pozostaje bez uszczerbku dla wyjątków i ograniczeń, o których mowa w art. 5 dyrektywy 2001/29/WE. Mogą one mieć zastosowanie jedynie w niektórych szczególnych przypadkach, które nie szkodzą normalnemu korzystaniu z utworu lub innego przedmiotu objętego ochroną ani nie powodują nieuzasadnionej szkody dla uzasadnionych interesów podmiotu uprawnionego.

- (21) W celu stworzenia zachęt do digitalizacji utworów beneficjenci niniejszej dyrektywy powinni mieć możliwość uzyskiwania dochodów związanych z korzystaniem przez nich z utworów osieroconych na mocy niniejszej dyrektywy w celu realizacji zadań leżących w interesie publicznym, w tym w ramach umów o partnerstwie publiczno-prywatnym.
- (22) W działaniach na rzecz digitalizacji europejskiego dziedzictwa kulturowego znaczenie mogą mieć uzgodnienia umowne, ponieważ publicznie dostępne biblioteki, placówki oświatowe oraz muzea, a także archiwa, instytucje odpowiedzialne za dziedzictwo filmowe lub dźwiękowe i nadawcy publiczni powinni mieć możliwość zawierania z partnerami handlowymi umów na digitalizację i publiczne udostępnianie utworów osieroconych w celu dozwolonego korzystania z nich zgodnie z niniejszą dyrektywą. Umowy te mogą przewidywać wniesienie przez takich partnerów wkładu finansowego. Takie umowy nie powinny nakładać żadnych ograniczeń na beneficjentów niniejszej dyrektywy, jeżeli chodzi o korzystanie przez nich z utworów osieroconych, oraz nie powinny przyznawać partnerom handlowym żadnych praw do korzystania lub kontroli nad korzystaniem z utworów osieroconych.
- (23) W celu ułatwienia obywatelom Unii dostępu do europejskiego dziedzictwa kulturowego należy również zapewnić, aby utwory osierocone, które poddano digitalizacji i publicznie udostępniono w jednym państwie członkowskim, mogły również być dostępne w innych państwach członkowskich. Publicznie dostępne biblioteki, placówki oświatowe oraz muzea, a także archiwa oraz instytucje odpowiedzialne za dziedzictwo filmowe lub dźwiękowe, a także nadawcy publiczni, którzy korzystają z utworu osieroconego w celu realizacji zadań leżących w interesie publicznym, powinni mieć możliwość publicznego udostępnienia tego utworu osieroconego w innych państwach członkowskich.
- (24) Niniejsza dyrektywa nie narusza obowiązujących ustaleń w państwach członkowskich dotyczących metod zarządzania prawami, takich jak rozszerzone zbiorowe licencje, ustawowe domniemanie reprezentacji lub przeniesienia, zbiorowe zarządzanie lub podobne ustalenia lub połączenie tych elementów, w tym w odniesieniu do masowej digitalizacji.
- (25) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie zapewnienie pewności prawa w odniesieniu do korzystania

z utworów osieroconych, nie może być osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na potrzebę jednolitości przepisów regulujących korzystanie z utworów osieroconych możliwe jest jego lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodne z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne dla osiągnięcia tego celu,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres zastosowania

1. Niniejsza dyrektywa dotyczy niektórych sposobów korzystania z utworów osieroconych przez publicznie dostępne biblioteki, placówki oświatowe oraz muzea, a także przez archiwa, instytucje odpowiedzialne za dziedzictwo filmowe lub dźwiękowe oraz nadawców publicznych mających siedzibę w państwach członkowskich, w celu realizacji ich zadań leżących w interesie publicznym.
2. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do:
 - a) utworów opublikowanych w postaci książek, czasopism, gazet, magazynów oraz innych tekstów pisanych, które znajdują się w zbiorach publicznie dostępnych bibliotek, placówek oświatowych lub muzeów, a także w zbiorach archiwów lub instytucji odpowiedzialnych za dziedzictwo filmowe lub dźwiękowe;
 - b) utworów filmowych lub audiowizualnych i fonogramów znajdujących się w zbiorach publicznie dostępnych bibliotek, placówek oświatowych lub muzeów, a także w zbiorach archiwów lub instytucji odpowiedzialnych za dziedzictwo filmowe lub dźwiękowe; oraz
 - c) utworów filmowych lub audiowizualnych i fonogramów wyprodukowanych przez nadawców publicznych do dnia 31 grudnia 2002 r. włącznie i znajdujących się w ich archiwach,

które to utwory są chronione prawami autorskimi lub pokrewnymi i które zostały po raz pierwszy opublikowane na terytorium państwa członkowskiego lub – w przypadku braku publikacji – po raz pierwszy nadane na terytorium państwa członkowskiego.

3. Niniejsza dyrektywa ma także zastosowanie do utworów i fonogramów, o których mowa w ust. 2, które nigdy nie zostały opublikowane ani nadane, lecz które zostały publicznie udostępnione – za zgodą podmiotów uprawnionych – przez organizację, o których mowa w ust. 1, wyłącznie, jeśli można rozsądnie założyć, że podmioty uprawnione nie sprzeciwiłyby się korzystaniu, o którym mowa w art. 6. Państwa członkowskie mogą ograniczyć stosowanie niniejszego ustępu do utworów i fonogramów, które zostały powierzone tym organizacjom przed dniem 29 października 2014 r.

4. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie także do utworów i innych przedmiotów objętych ochroną, zawartych w utworach lub fonogramach, o których mowa w ust. 2 i 3, włączonych do nich lub stanowiących ich integralną część.

5. Niniejsza dyrektywa nie ingeruje w żadne uzgodnienia dotyczące zarządzania prawami na szczeblu krajowym.

Artykuł 2

Utwory osierocone

1. Utwór lub fonogram uznaje się za utwór osierocony, jeżeli żaden z podmiotów uprawnionych do niego nie jest znany lub, nawet jeżeli chociaż jeden z nich jest znany, żaden nie został odnaleziony pomimo starannego poszukiwania podmiotów uprawnionych, przeprowadzonego i zarejestrowanego zgodnie z art. 3.

2. Jeżeli prawa do utworu lub fonogramu należą do więcej niż jednego podmiotu uprawnionego, a nie wszystkie podmioty są znane lub, nawet jeżeli są znane, nie zostały odnalezione w wyniku starannego poszukiwania, przeprowadzonego i zarejestrowanego zgodnie z art. 3, utwór lub fonogram może być wykorzystany zgodnie z niniejszą dyrektywą, pod warunkiem że znane i odnalezione podmioty uprawnione udzieliły, w odniesieniu do posiadanych przez nie praw, zgody organizacjom, o których mowa w art. 1 ust. 1, na dokonywanie czynności zwielokrotniania i publicznego udostępniania objęte odpowiednio art. 2 i 3 dyrektywy 2001/29/WE.

3. Ust. 2 nie narusza praw do utworu lub fonogramu podmiotów uprawnionych, które są znane i zostały odnalezione.

4. Art. 5 stosuje się odpowiednio do podmiotów uprawnionych do utworów, o których mowa w ust. 2, które to podmioty nie są znane i nie zostały odnalezione.

5. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla przepisów krajowych dotyczących utworów anonimowych lub powstałych pod pseudonimem.

Artykuł 3

Staranne poszukiwanie

1. Do celów ustalenia, czy dany utwór lub fonogram jest utworem osieroconym, organizacje, o których mowa w art. 1 ust. 1, zapewniają przeprowadzenie w dobrej wierze w odniesieniu do każdego utworu lub innego przedmiotu objętego ochroną starannego poszukiwania polegającego na sprawdzeniu informacji w źródłach odpowiednich dla poszczególnych kategorii utworów oraz innych przedmiotów objętych ochroną. Staranne poszukiwanie prowadzone jest przed rozpoczęciem korzystania z utworu lub fonogramu.

2. Źródła odpowiednie dla każdej kategorii poszczególnych utworów lub fonogramów określane są przez każde państwo członkowskie w porozumieniu z podmiotami uprawnionymi i użytkownikami oraz obejmują przynajmniej stosowne źródła wymienione w załączniku.

3. Staranne poszukiwanie przeprowadzane jest w państwie członkowskim, w którym utwór po raz pierwszy został opublikowany lub – w przypadku braku publikacji – po raz pierwszy nadany, z wyjątkiem przypadku utworów filmowych lub audiowizualnych, których producent ma siedzibę lub miejsce stałego pobytu w państwie członkowskim – wówczas staranne poszukiwanie przeprowadzane jest w państwie członkowskim siedziby lub miejsca stałego pobytu producenta.

W przypadku, o którym mowa w art. 1 ust. 3, staranne poszukiwanie przeprowadzane jest w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma organizacja, która udostępniła publicznie utwór lub fonogram za zgodą podmiotu uprawnionego.

4. Jeżeli są powody, by sądzić, że właściwe informacje na temat podmiotów uprawnionych można znaleźć w innych państwach, należy również sprawdzić źródła informacji dostępne w tych państwach.

5. Państwa członkowskie zapewniają prowadzenie przez organizacje, o których mowa w art. 1 ust. 1, rejestru przeprowadzanych przez nie starannych poszukiwań i przekazywanie przez nie następujących informacji właściwym organom krajowym:

- wyników przeprowadzonych przez te organizacje starannych poszukiwań, na podstawie których uznano utwór lub fonogram za utwór osierocony;
- sposobu korzystania przez te organizacje z utworów osieroconych zgodnie z niniejszą dyrektywą;
- wszelkich zmian, zgodnie z art. 5, statusu utworu osieroconego dotyczących wykorzystywanych przez te organizacje utworów i fonogramów;
- odpowiednich danych kontaktowych danej organizacji.

6. Państwa członkowskie przyjmują konieczne środki w celu zapewnienia, aby informacje, o których mowa w ust. 5, były rejestrowane w jednej ogólnodostępnej bazie danych stworzonej i zarządzanej przez Urząd Harmonizacji Rynku Wewnętrznego („Urząd”) zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 386/2012. W tym celu przekazują one powyższe informacje Urzędowi niezwłocznie po otrzymaniu ich od organizacji, o których mowa w art. 1 ust. 1.

Artykuł 4

Wzajemne uznawanie statusu utworów osieroconych

Utwór lub fonogram, który w jednym z państw członkowskich uznano zgodnie z art. 2 za utwór osierocony, uznaje się za utwór osierocony we wszystkich państwach członkowskich. Taki utwór lub fonogram można wykorzystywać i mieć do niego dostęp zgodnie z niniejszą dyrektywą we wszystkich państwach członkowskich. Ma to również zastosowanie do utworów i fonogramów, o których mowa w art. 2 ust. 2, w zakresie praw nieznanymi lub nieodnalezionymi podmiotów uprawnionych.

Artykuł 5

Unieważnienie statusu utworu osieroconego

Państwa członkowskie zapewniają podmiotowi uprawnionemu do utworu lub fonogramu uznanego za utwór osierocony możliwość unieważnienia, w dowolnym momencie, statusu utworu osieroconego, w zakresie przysługujących mu praw.

Artykuł 6

Dozwolone sposoby korzystania z utworów osieroconych

1. Państwa członkowskie przewidują wyjątek lub ograniczenie w odniesieniu do prawa zwielokrotniania i prawa publicznego udostępniania, o których mowa odpowiednio w art. 2 i 3 dyrektywy 2001/29/WE, aby zapewnić, by organizacje, o których mowa w art. 1 ust. 1, mogły korzystać z utworów osieroconych znajdujących się w ich zbiorach w następujące sposoby:

- a) publicznie udostępniając utwór osierocony, w rozumieniu art. 3 dyrektywy 2001/29/WE;
- b) dokonując czynności zwielokrotniania utworu osieroconego, w rozumieniu art. 2 dyrektywy 2001/29/WE, do celów digitalizacji, udostępniania, indeksowania, katalogowania, ochrony i odnawiania.

2. Organizacje, o których mowa w art. 1 ust. 1, korzystają z utworu osieroconego zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu jedynie dla osiągnięcia celów związanych z ich zadaniami leżącymi w interesie publicznym, obejmującymi w szczególności ochronę i odnowę utworów i fonogramów znajdujących się w ich zbiorze oraz zapewnianie dostępu do nich w celach kulturalnych i edukacyjnych. Organizacje te mogą uzyskiwać dochody w ramach takiego korzystania, przeznaczone wyłącznie na pokrycie kosztów digitalizacji i publicznego udostępniania utworów osieroconych.

3. Państwa członkowskie zapewniają, by organizacje wymienione w art. 1 ust. 1 podawały nazwiska znanych autorów i innych podmiotów uprawnionych przy każdym korzystaniu z utworu osieroconego.

4. Niniejsza dyrektywa nie narusza swobody zawierania przez takie instytucje umów służących realizacji zadań leżących w interesie publicznym, w szczególności w odniesieniu do umów o partnerstwie publiczno-prywatnym.

5. Państwa członkowskie zapewniają podmiotom uprawnionym, które dokonały unieważnienia statusu utworów lub innych przedmiotów objętych ochroną jako utworów osieroconych, godziwą rekompensatę za korzystanie przez organizacje, o których mowa w art. 1 ust. 1, z takich utworów lub innych przedmiotów objętych ochroną zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu. Państwa członkowskie mają swobodę wyboru okoliczności, w których ma miejsce wypłata takiej rekompensaty. Wysokość rekompensaty jest ustalana – w granicach określonych w prawie Unii – na podstawie prawa państwa członkowskiego, w którym siedzibę ma organizacja korzystająca z danego utworu osieroconego.

Artykuł 7

Dalsze stosowanie innych przepisów

Niniejsza dyrektywa nie narusza przepisów dotyczących w szczególności: praw do patentów, znaków towarowych, prawa do wzorów przemysłowych, wzorów użytkowych, topografii układów scalonych, czcionek drukarskich, dostępu warunkowego, dostępu usług radiowych i telewizyjnych do sieci kablowej, ochrony narodowych skarbów kultury, wymagań prawnych w zakresie egzemplarza obowiązkowego, przepisów o praktykach ograniczających i nieuczciwej konkurencji, tajemnic handlowych, bezpieczeństwa, poufności, ochrony danych i prywatności, dostępu do dokumentów publicznych i prawa umów ani przepisów dotyczących wolności prasy i wolności wypowiedzi mediach.

Artykuł 8

Stosowanie w czasie

1. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do wszystkich utworów i fonogramów, o których mowa w art. 1, które są

chronione przepisami prawa autorskiego państw członkowskich w dniu 29 października 2014 r. lub po tej dacie.

2. Niniejszą dyrektywę stosuje się bez uszczerbku dla czynności dokonanych i praw uzyskanych przed dniem 29 października 2014 r.

Artykuł 9

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy w terminie do dnia 29 października 2014 r. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 10

Klauzula przeglądowa

Komisja prowadzi regularny przegląd sytuacji w odniesieniu do rozwoju źródeł informacji o prawach autorskich i do dnia 29 października 2015 r., a następnie w odstępach rocznych, przedstawia sprawozdanie dotyczące ewentualnego włączenia do zakresu stosowania niniejszej dyrektywy wydawców i utworów lub innych przedmiotów objętych ochroną niewłączonych obecnie to jej zakresu stosowania, w szczególności samodzielnych fotografii i innych obrazów.

Do dnia 29 października 2015 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie oraz Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie w sprawie stosowania niniejszej dyrektywy, uwzględniając w nim rozwój bibliotek cyfrowych.

W razie konieczności, w szczególności w celu zapewnienia funkcjonowania rynku wewnętrznego, Komisja przedstawia wnioski w sprawie zmiany niniejszej dyrektywy.

Państwo członkowskie, które ma uzasadnione powody, aby uważać, że wdrożenie niniejszej dyrektywy szkodzi jednemu z krajowych uregulowań dotyczących zarządzania prawami, o których mowa w art. 1 ust. 5, może przedstawić tę kwestię Komisji wraz ze wszystkimi odnośnymi dowodami. Komisja uwzględni te dowody przy sporządzaniu sprawozdania, o którym mowa w akapicie drugim niniejszego artykułu, a także przy ocenie, czy zachodzi potrzeba złożenia wniosku w sprawie zmiany niniejszej dyrektywy.

Artykuł 11

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

*Artykuł 12***Adresaci dyrektywy**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 25 października 2012 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

A. D. MAVROYIANNIS

Przewodniczący

—

ZAŁĄCZNIK

Źródła, o których mowa w art. 3 ust. 2, obejmują:

- 1) w odniesieniu do opublikowanych książek:
 - a) egzemplarz obowiązkowy, katalogi biblioteczne i dokumentacje władz przechowywane przez biblioteki i inne instytucje;
 - b) stowarzyszenia wydawców i autorów w danym kraju;
 - c) istniejące bazy danych i rejestry, WATCH (Writers, Artists and their Copyright Holders), ISBN (International Standard Book Number) oraz bazy danych zawierające wykaz książek wydanych drukiem;
 - d) bazy danych odpowiednich organizacji zbiorowego zarządzania, w szczególności organizacji zajmujących się prawami do zwielokrotniania;
 - e) źródła zawierające wiele baz danych i rejestrów, w tym VIAF (Virtual International Authority Files) i ARROW (Accessible Registries of Rights Information and Orphan Works);
 - 2) w odniesieniu do czasopism, gazet, magazynów i periodyków:
 - a) ISSN (International Standard Serial Number) dla periodyków;
 - b) karty indeksowe i katalogi ze zbiorów i kolekcji bibliotecznych;
 - c) egzemplarz obowiązkowy;
 - d) stowarzyszenia wydawców oraz stowarzyszenia autorów i dziennikarzy w danym kraju;
 - e) bazy danych odpowiednich organizacji zbiorowego zarządzania, w tym organizacji zajmujących się prawami do zwielokrotniania;
 - 3) w odniesieniu do utworów wizualnych obejmujących sztukę piękną, fotografie, ilustracje, projekty, architekturę, szkice do powyższych utworów i inne tego rodzaju utwory zawarte w książkach, czasopismach, gazetach i magazynach lub innych utworach:
 - a) źródła, o których mowa w pkt 1 i 2;
 - b) bazy danych odpowiednich organizacji zbiorowego zarządzania, w szczególności zajmujących się sztuką wizualną, w tym organizacji zajmujących się prawami do zwielokrotniania;
 - c) bazy danych agencji materiałów wizualnych, w stosownych przypadkach;
 - 4) w odniesieniu do utworów audiowizualnych i fonogramów:
 - a) egzemplarz obowiązkowy;
 - b) stowarzyszenia producentów w danym państwie;
 - c) bazy danych instytucji odpowiedzialnych za dziedzictwo filmowe lub dźwiękowe i bibliotek narodowych;
 - d) bazy danych utworów objętych odpowiednimi normami i identyfikatorami, takie jak ISAN (International Standard Audiovisual Number) dla materiałów audiowizualnych, ISWC (International Standard Music Work Code) dla utworów muzycznych oraz ISRC (International Standard Recording Code) dla fonogramów;
 - e) bazy danych odpowiednich organizacji zbiorowego zarządzania, zwłaszcza obsługujących autorów, wykonawców, producentów fonogramów oraz producentów audiowizualnych;
 - f) wykazy twórców i inne informacje pojawiające się na opakowaniu utworu;
 - g) bazy danych lub inne stosowne stowarzyszenia reprezentujące szczególną kategorię podmiotów uprawnionych.
-

DECYZJE

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY NR 994/2012/UE

z dnia 25 października 2012 r.

w sprawie ustanowienia mechanizmu wymiany informacji w odniesieniu do umów międzyrządowych w dziedzinie energii między państwami członkowskimi a państwami trzecimi

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 194,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rada Europejska wezwała państwa członkowskie do przekazywania Komisji informacji, począwszy od dnia 1 stycznia 2012 r., o ich wszystkich nowych i obowiązujących dwustronnych umowach z państwami trzecimi w dziedzinie energii. Komisja powinna udostępniać te informacje wszystkim pozostałym państwom członkowskim w odpowiedniej formie, uwzględniając konieczność ochrony szczególnie chronionych informacji handlowych.
- (2) Art. 4 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) zobowiązuje państwa członkowskie do przyjmowania wszelkich właściwych środków w celu zapewnienia wykonania zobowiązań wynikających z Traktatów lub aktów instytucji Unii. Państwa członkowskie powinny zatem unikać wszelkich niezgodności między prawem unijnym a umowami międzyrządowymi zawartymi między państwami członkowskimi a państwami trzecimi, lub powinny takie niezgodności eliminować.
- (3) Dla właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego energii konieczne jest, aby energia importowana do Unii podlegała w pełni zasadom ustanawiającym rynek wewnętrzny energii. Nieprawidłowo funkcjonujący rynek wewnętrzny energii stawia Unię w ryzykownej i niekorzystnej sytuacji pod względem bezpieczeństwa dostaw

energii, a także uniemożliwia konsumentom europejskim i przemysłowi europejskiemu czerpanie wynikających z niego potencjalnych korzyści. Wysoki stopień przejrzystości umów między państwami członkowskimi a państwami trzecimi w dziedzinie energii umożliwiłby Unii podejmowanie skoordynowanych działań, w duchu solidarności, w celu zapewnienia zgodności takich umów z prawem Unii i skutecznego zabezpieczenia przez nie dostaw energii. Taka przejrzystość byłaby korzystna również dla wewnątrzunijnej współpracy w zakresie stosunków zewnętrznych w dziedzinie energii oraz przyczyniłaby się do osiągnięcia długofalowych celów polityki unijnej w obszarze energii, klimatu i bezpieczeństwa dostaw energii.

- (4) W związku z tym powinien zostać stworzony nowy mechanizm wymiany informacji. Powinien on obejmować jedynie umowy międzyrządowe, które mają wpływ na rynek wewnętrzny energii lub na bezpieczeństwo dostaw energii w Unii, gdyż te dwie sprawy są ze sobą wewnętrznie powiązane. Wstępna ocena tego, czy umowa międzyrządowa lub inny tekst, do którego wyraźnie odnosi się umowa międzyrządowa, ma wpływ na rynek wewnętrzny energii lub na bezpieczeństwo dostaw energii w Unii, powinna leżeć w gestii państw członkowskich; w przypadku wątpliwości państwa członkowskie powinny zasięgać rady Komisji. Co do zasady umowy, które wygasły lub nie są już stosowane, nie mają wpływu na rynek wewnętrzny energii ani na bezpieczeństwo dostaw energii w Unii, i tym samym nie powinny być objęte tym mechanizmem wymiany informacji. Mechanizm wymiany informacji powinien obejmować w szczególności wszystkie umowy międzyrządowe, które mają wpływ na dostawy gazu, ropy naftowej i energii elektrycznej za pośrednictwem stałej infrastruktury lub które mają wpływ na wielkość importu energii do Unii.
- (5) Umowy międzyrządowe, które muszą być zgłaszane Komisji w całości na podstawie innych aktów unijnych, powinny być wyłączone z mechanizmu wymiany informacji. To zwolnienie nie powinno jednak dotyczyć umów międzyrządowych z krajami trzecimi, które mają wpływ na rozwój i wykorzystanie infrastruktury gazowej i dostawy gazu i które muszą być zgłaszane Komisji zgodnie z art. 13 ust. 6 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 994/2010 z dnia 20 października 2010 r. w sprawie środków zapewniających bezpieczeństwo dostaw gazu ⁽³⁾. Takie umowy

⁽¹⁾ Dz.U. C 68 z 6.3.2012, s. 65.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 13 września 2012 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 4 października 2012 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 295 z 12.11.2010, s. 1.

- powinny być zgłaszane zgodnie z przepisami niniejszej decyzji. Aby uniknąć powielania działań, zgłoszenie przekazane zgodnie z niniejszą decyzją należy uznać za spełniające obowiązek określony w art. 13 ust. 6 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 994/2010.
- (6) Zakres stosowania niniejszej decyzji nie powinien obejmować umów międzyrządowych dotyczących kwestii wchodzących w zakres Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej.
- (7) Niniejsza decyzja nie ustanawia obowiązków w odniesieniu do umów między przedsiębiorstwami. Nie uniemożliwia ona jednak dobrowolnego zawiadomienia Komisji przez państwa członkowskie o umowach handlowych, do których wyraźnie odsyłają umowy międzyrządowe. Ponadto, ponieważ w umowach handlowych mogą być zawarte postanowienia wykonawcze, operatorzy komercyjni negocjujący umowy handlowe z operatorami z państw trzecich powinni mieć możliwość zwrócenia się o wskazówki do Komisji w celu uniknięcia potencjalnych niezgodności z prawem unijnym.
- (8) Państwa członkowskie powinny przedłożyć Komisji wszystkie obowiązujące umowy międzyrządowe, zarówno te, które weszły już w życie, jak i tymczasowo stosowane, w rozumieniu art. 25 Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów, oraz przedkładać wszelkie nowe umowy międzyrządowe.
- (9) Większy stopień przejrzystości przyszłych umów międzyrządowych w dziedzinie energii, które będą lub są negocjowane między państwami członkowskimi a państwami trzecimi, mógłby przyczynić się do poprawy spójności podejścia państw członkowskich do takich umów, jak również zgodności z prawem unijnym oraz bezpieczeństwa dostaw energii w Unii. W związku z tym państwa członkowskie powinny mieć możliwość poinformowania Komisji o negocjacjach dotyczących nowych umów międzyrządowych lub zmian w obowiązujących umowach międzyrządowych. Jeżeli państwa członkowskie skorzystają z takiej możliwości, Komisja powinna być regularnie informowana o postępach w negocjacjach. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość zwrócenia się do Komisji, aby wzięła udział w negocjacjach jako obserwator.
- Komisja powinna mieć prawo do udziału w negocjacjach, na własny wniosek, jako obserwator, z zastrzeżeniem zgody zainteresowanego państwa członkowskiego. Państwa członkowskie powinny również mieć możliwość wystąpienia do Komisji z wnioskiem o wsparcie podczas negocjacji z państwami trzecimi. W takim przypadku Komisja powinna mieć możliwość udzielenia porad odnośnie do sposobów uniknięcia niezgodności z prawem unijnym oraz zwrócenia uwagi na cele unijnej polityki energetycznej oraz zasadę solidarności między państwami członkowskimi.
- (10) Komisja powinna dokonać oceny zgodności obowiązujących umów międzyrządowych z prawem unijnym. W przypadku braku takiej zgodności państwa członkowskie powinny podjąć wszystkie niezbędne działania w celu znalezienia właściwego rozwiązania i wyeliminowania wykrytej niezgodności.
- (11) W celu zapewnienia większego stopnia przejrzystości i uniknięcia ewentualnego konfliktu z prawem unijnym państwa członkowskie powinny mieć możliwość powiadomienia o Komisji o nowej umowie międzyrządowej z państwem trzecim przed rozpoczęciem lub w trakcie negocjacji. W przypadku gdy państwo członkowskie, które negocjowało umowę międzyrządową, przed zakończeniem negocjacji odpowiednio powiadomiło o tym fakcie Komisję i przedłożyło jej projekt umowy międzyrządowej, Komisja powinna mieć możliwość poinformowania takiego państwa członkowskiego o swej opinii w kwestii zgodności negocjowanej umowy z prawem unijnym. Komisja ma prawo do wszczęcia postępowania w sprawie uchybienia zgodnie z art. 258 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) w przypadku uznania, że państwo członkowskie nie wykonało swych zobowiązań, które ciążyą na nim na mocy TFUE.
- (12) Wszystkie ostateczne, ratyfikowane umowy międzyrządowe objęte niniejszą decyzją powinny być przekazywane Komisji w celu umożliwienia udostępnienia informacji wszystkim pozostałym państwom członkowskim.
- (13) Komisja powinna udostępniać wszystkie uzyskane informacje wszystkim pozostałym państwom członkowskim w bezpiecznej postaci elektronicznej. Komisja powinna uwzględniać wnioski państw członkowskich o traktowanie przekazanych jej informacji jako poufnych. Wnioski o zachowanie poufności nie powinny jednak ograniczać dostępu samej Komisji do informacji poufnych, gdyż Komisja musi dysponować pełnymi informacjami na potrzeby własnej oceny. Komisja powinna być odpowiedzialna za zagwarantowanie stosowania klauzuli poufności. Wnioski o zachowanie poufności powinny pozostawać bez uszczerbku dla prawa dostępu do dokumentów przewidzianego w rozporządzeniu (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji ⁽¹⁾.
- (14) Jeżeli państwo członkowskie traktuje umowę międzyrządową jako poufną, powinno przedstawić Komisji jej streszczenie w celu udostępnienia takiego streszczenia pozostałym państwom członkowskim.
- (15) Stała wymiana informacji na temat umów międzyrządowych na poziomie Unii powinna umożliwić opracowanie najlepszych praktyk. Na podstawie tych najlepszych praktyk Komisja, w stosownych przypadkach we współpracy z Europejską Służbą Działań Zewnętrznych (ESDZ) w odniesieniu do polityki zewnętrznej Unii, powinna opracować opcjonalne klauzule wzorcowe do stosowania w umowach międzyrządowych między państwami członkowskimi a państwami trzecimi. Stosowanie takich klauzul wzorcowych powinno zapobiegać niezgodności umów międzyrządowych z prawem unijnym, w szczególności prawem konkurencji i przepisami rynku wewnętrznego energii, oraz niezgodności z umowami międzynarodowymi zawartymi przez Unię. Ich stosowanie powinno być opcjonalne, zaś ich treść powinna być możliwa do dostosowania w zależności od konkretnych okoliczności.

(1) Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43.

- (16) Zważywszy na fakt istnienia rynku wewnętrznego energii oraz cele polityki energetycznej Unii, państwa członkowskie powinny odpowiednio uwzględniać te cele przy negocjowaniu międzyrządowych umów w dziedzinie energii mających następstwa dla polityki energetycznej Unii.
- (17) Lepsza wzajemna wiedza na temat obowiązujących i nowych umów międzyrządowych powinna umożliwić lepszą koordynację w kwestiach energetycznych między samymi państwami członkowskimi oraz między państwami członkowskimi a Komisją. Taka usprawniona koordynacja powinna umożliwiać państwom członkowskim pełne korzystanie ze znaczenia politycznego i gospodarczego Unii oraz umożliwiać Komisji przedstawianie propozycji rozwiązań problemów zidentyfikowanych w obszarze umów międzyrządowych.
- (18) Komisja powinna ułatwiać koordynację między państwami członkowskimi i zachęcać do niej, w celu wzmocnienia ogólnej strategicznej roli Unii w oparciu o silne i skuteczne skoordynowane podejście wobec państw producenckich, tranzytowych i konsumenckich.
- (19) Mechanizm wymiany informacji, włącznie z ocenami, jakich mają dokonać państwa członkowskie w związku z jego wdrażaniem, pozostaje bez uszczerbku dla stosowania przepisów Unii w zakresie uchybień zobowiązaniom państwa członkowskiego, pomocy państwa i konkurencji.
- (20) Komisja powinna ocenić, czy niniejsza decyzja jest wystarczająca i skuteczna pod względem zapewniania zgodności umów międzyrządowych z prawem unijnym oraz wysokiego poziomu koordynacji między państwami członkowskimi w odniesieniu do umów międzyrządowych w dziedzinie energii.
- (21) Ponieważ cel niniejszej decyzji, a mianowicie wymiana informacji między państwami członkowskimi i Komisją odnośnie do umów międzyrządowych w dziedzinie energii, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, a ze względu na skutki niniejszej decyzji możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 TUE. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza decyzja nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia tego celu,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. Niniejsza decyzja ustanawia mechanizm wymiany informacji między państwami członkowskimi a Komisją w odniesieniu do umów międzyrządowych w dziedzinie energii, zgodnie z definicją w art. 2, w celu zoptymalizowania funkcjonowania wewnętrznego rynku energii.
2. Niniejsza decyzja nie ma zastosowania do umów międzyrządowych, które już podlegają w całości innym szczegółowym procedurom zgłaszania na mocy prawa unijnego.

Niezależnie od akapitu pierwszego niniejsza decyzja ma zastosowanie do umów międzyrządowych, które muszą być zgłaszane Komisji zgodnie z art. 13 ust. 6 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 994/2010.

Artykuł 2

Definicje

Na użytek niniejszej decyzji stosuje się następujące definicje:

- 1) „umowa międzyrządowa” oznacza prawnie wiążącą umowę między jednym państwem członkowskim lub ich większą liczbą a jednym państwem trzecim lub ich większą liczbą, która ma wpływ na działanie lub funkcjonowanie rynku wewnętrznego energii bądź na bezpieczeństwo dostaw energii w Unii; jednakże w przypadku gdy w zakres takiej wiążącej prawnie umowy wchodzi również inne kwestie, „umowę międzyrządową” stanowią wyłącznie te postanowienia, które dotyczą energii, włącznie z postanowieniami ogólnymi mającymi zastosowanie do takich postanowień dotyczących energii;
- 2) „obowiązująca umowa międzyrządowa” oznacza umowę międzyrządową, która weszła w życie lub jest stosowana tymczasowo przed wejściem w życie niniejszej decyzji.

Artykuł 3

Wymiana informacji między państwami członkowskimi a Komisją

1. W terminie do dnia 17 lutego 2013 r. państwa członkowskie przedkładają Komisji wszystkie obowiązujące umowy międzyrządowe, wraz z załącznikami do nich i zmianami tych umów. W przypadku gdy te obowiązujące umowy wyraźnie odsyłają do innych tekstów, państwa członkowskie przedkładają Komisji również te inne teksty, o ile zawierają one elementy, które mają wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego energii lub na bezpieczeństwo dostaw energii w Unii. Obowiązek ten nie ma zastosowania do umów między przedsiębiorstwami.

Obowiązujące umowy międzyrządowe, które już przekazano Komisji zgodnie z art. 13 ust. 6 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 994/2010 na dzień wejścia w życie niniejszej decyzji, uznaje się za przedłożone na potrzeby niniejszego ustępu, o ile takie przedłożenie spełnia wymogi akapitu pierwszego niniejszego ustępu. W terminie do dnia 17 lutego 2013 r. państwa członkowskie informują Komisję, czy jakkolwiek część takich umów międzyrządowych należy traktować jako poufną i czy przekazane informacje mogą zostać udostępnione innym państwom członkowskim.

Jeżeli państwo członkowskie przedkłada Komisji, zgodnie z niniejszym ustępem, obowiązujące umowy międzyrządowe, które objęte są zakresem stosowania art. 13 ust. 6 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 994/2010, uznaje się, że spełniło ono wymóg przekazania zawarty w tym artykule.

2. Jeżeli w wyniku swojej pierwszej oceny Komisja poweźmie wątpliwości co do zgodności umów przedłożonych jej na podstawie ust. 1 z prawem unijnym, w szczególności z unijnym prawem konkurencji i przepisami dotyczącymi wewnętrznego rynku energii, powiadamia ona zainteresowane państwa członkowskie w terminie 9 miesięcy od przedłożenia tych umów.

3. Przed lub podczas negocjacji z państwem trzecim dotyczących umowy międzyrządowej lub zmiany obowiązującej umowy międzyrządowej państwo członkowskie może poinformować Komisję pisemnie o celach negocjacji i o postanowieniach będących przedmiotem negocjacji oraz może przekazać Komisji inne istotne informacje. W przypadku takiego powiadomienia Komisji o negocjacjach zainteresowane państwo członkowskie regularnie informuje Komisję o postępie w negocjacjach.

Zainteresowane państwo członkowskie informuje Komisję, czy informacje przekazane zgodnie z akapitem pierwszym mogą być udostępnione wszystkim pozostałym państwom członkowskim. W przypadku gdy dane państwo członkowskie wskazało, że informacje takie mogą zostać udostępnione, Komisja udostępnia otrzymane informacje wszystkim pozostałym państwom członkowskim w bezpiecznej postaci elektronicznej, z wyjątkiem części poufnych wskazanych zgodnie z art. 4.

4. W przypadku powiadomienia Komisji przez państwo członkowskie o negocjacjach zgodnie z ust. 3 Komisja może ona udzielić danemu państwu członkowskiemu wskazówek dotyczących sposobu uniknięcia niezgodności negocjowanej umowy międzyrządowej lub zmiany obowiązującej umowy międzyrządowej z prawem unijnym.

5. Z chwilą ratyfikacji umowy międzyrządowej lub zmiany umowy międzyrządowej zainteresowane państwo członkowskie przedkłada Komisji umowę międzyrządową lub zmianę umowy, łącznie z wszelkimi załącznikami do umowy lub zmiany umowy.

W przypadku gdy umowa międzyrządowa lub zmiana umowy międzyrządowej wyraźnie odsyłają do innych tekstów, państwa członkowskie przedkładają również te inne teksty, o ile zawierają one elementy, które mają wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego energii lub na bezpieczeństwo dostaw energii w Unii. Obowiązek ten nie ma jednak zastosowania w odniesieniu do umów między przedsiębiorstwami.

6. Bez uszczerbku dla ust. 7 niniejszego artykułu i art. 4 Komisja udostępnia wszystkim pozostałym państwom członkowskim, w bezpiecznej postaci elektronicznej, dokumenty otrzymane zgodnie z ust. 1 i 5.

7. Jeżeli dane państwo członkowskie zwróci się do Komisji, zgodnie z art. 4, by nie udostępniała obowiązującej umowy międzyrządowej, zmiany obowiązującej umowy międzyrządowej lub nowej umowy międzyrządowej innym państwom członkowskim, to w takim przypadku udostępnia ono streszczenie przekazanych informacji. Streszczenie takie zawiera co najmniej następujące informacje dotyczące danej umowy lub zmiany:

- a) przedmiot;
- b) cel i zakres stosowania;
- c) okres obowiązywania;
- d) strony umowy;
- e) informacje dotyczące głównych elementów.

Komisja udostępnia streszczenie w formie elektronicznej wszystkim pozostałym państwom członkowskim.

Artykuł 4

Poufność

1. Przekazując Komisji informacje zgodnie z art. 3 ust. 1–6, państwo członkowskie może wskazać, czy którekolwiek z informacji, handlowych lub innych, których ujawnienie może być ze szkodą dla działalności zaangażowanych stron, należy traktować jako poufne, oraz czy przekazane informacje mogą być udostępnione innym państwom członkowskim. Komisja przestrzega takich wskazań.

2. Wnioski o zachowanie poufności zgodnie z niniejszym artykułem nie ograniczają dostępu samej Komisji do informacji poufnych. Komisja zapewnia, aby dostęp do informacji poufnych był ściśle ograniczony do służb Komisji, dla których dostęp do informacji jest absolutnie niezbędny.

Artykuł 5

Wsparcie ze strony Komisji

W przypadku gdy państwo członkowskie powiadamia Komisję zgodnie z art. 3 ust. 3, może ono wystąpić do Komisji z wnioskiem o wsparcie w takich negocjacjach.

Na wniosek zainteresowanego państwa członkowskiego lub na wniosek Komisji i za pisemną zgodną zainteresowanego państwa członkowskiego Komisja może uczestniczyć w negocjacjach jako obserwator.

W przypadku udziału w negocjacjach w charakterze obserwatora Komisja może udzielić zainteresowanemu państwu członkowskiemu porad dotyczących sposobu uniknięcia niezgodności negocjowanej umowy międzyrządowej lub zmiany umowy z prawem unijnym.

Artykuł 6

Ocena zgodności

1. Jeżeli państwo członkowskie podczas negocjacji dotyczących umowy międzyrządowej lub zmiany obowiązującej umowy międzyrządowej na podstawie własnej oceny nie jest w stanie dokonać rozstrzygającego ustalenia w kwestii zgodności negocjowanej umowy międzyrządowej lub zmiany umowy z prawem unijnym, informuje o tym Komisję przed zakończeniem negocjacji oraz przedkłada jej projekt umowy lub zmiany umowy wraz z wszelkimi załącznikami.

2. W terminie czterech tygodni od dnia otrzymania projektu umowy lub zmiany umowy, wraz z załącznikami do nich, Komisja powiadamia zainteresowane państwo członkowskie o wszelkich wątpliwościach co do zgodności negocjowanej umowy międzyrządowej lub zmiany umowy z prawem unijnym. W przypadku braku odpowiedzi Komisji w tym terminie uznaje się, że nie zgłosiła ona żadnych wątpliwości.

3. W przypadku gdy Komisja powiadomi zainteresowane państwo członkowskie zgodnie z ust. 2 o swoich wątpliwościach, powiadamia ona zainteresowane państwo członkowskie o swej opinii co do zgodności projektu umowy lub zmiany umowy z prawem unijnym w terminie dziesięciu tygodni od dnia otrzymania projektu zgodnie z ust. 2 (okres badania).

Okres badania może zostać przedłużony za zgodą zainteresowanego państwa członkowskiego. W przypadku braku opinii Komisji w okresie badania uznaje się, że Komisja nie wniosła żadnych zastrzeżeń.

4. Terminy, o których mowa w ust. 2 i 3, zostają skrócone w porozumieniu z Komisją, o ile jest to uzasadnione okolicznościami.

Artykuł 7

Koordinacja między państwami członkowskimi

Komisja ułatwia i wspiera koordynację między państwami członkowskimi w celu:

- a) przeprowadzania przeglądu zmian w zakresie umów międzyrządowych oraz dążenia do zgodności i spójności w stosunkach zewnętrznych Unii w zakresie energii z państwami będącymi producentami, państwami tranzytowymi i państwami będącymi odbiorcami;
- b) rozpoznawania wspólnych problemów związanych z umowami międzyrządowymi oraz analizowania odpowiednich działań służących rozwiązywaniu tych problemów i, w stosownych przypadkach, proponowania rozwiązań;
- c) opracowywania, na podstawie najlepszych praktyk i po konsultacji z państwami członkowskimi, opcjonalnych wzorcowych klauzul, których zastosowanie przyczyniłoby się do znacznej poprawy zgodności przyszłych umów międzyrządowych z prawem unijnym;
- d) wspierania w stosownych przypadkach sporządzania wielostronnych umów międzyrządowych, które obejmują wiele państw członkowskich lub Unię jako całość.

Artykuł 8

Sprawozdawczość i przegląd

1. Do dnia 1 stycznia 2016 r. Komisja przedkłada sprawozdanie na temat stosowania niniejszej decyzji Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu.

2. W sprawozdaniu ocenia się w szczególności, w jakim stopniu niniejsza decyzja przyczynia się do zgodności umów międzyrządowych z prawem unijnym oraz do wysokiego poziomu koordynacji między państwami członkowskimi w odniesieniu do umów międzyrządowych. Ponadto ocenia się w nim wpływ niniejszej decyzji na negocjacje państw członkowskich z państwami trzecimi oraz czy zakres stosowania niniejszej decyzji i określone w niej procedury są odpowiednie.

3. Po przedstawieniu pierwszego sprawozdania, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, Komisja co trzy lata przekazuje Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w sprawie informacji otrzymanych zgodnie z art. 3, uwzględniając przy tym należyte przepisy niniejszej decyzji dotyczące poufności.

Artykuł 9

Wejście w życie

Niniejsza decyzja wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 10

Adresaci

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 25 października 2012 r.

W imieniu Parlamentu
Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady
A. D. MAVROYIANNIS
Przewodniczący

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 995/2012

z dnia 26 października 2012 r.

ustanawiające szczegółowe zasady wykonania decyzji nr 1608/2003/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie sporządzania i rozwoju statystyk Wspólnoty z zakresu nauki i techniki

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając decyzję nr 1608/2003/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 lipca 2003 r. w sprawie sporządzania i rozwoju statystyk Wspólnoty z zakresu nauki i techniki ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W celu uwzględnienia rozwoju sytuacji w dziedzinie statystyk dotyczących nauki i techniki, jak również potrzeby nowych, bardziej szczegółowych i częstszych statystyk, należy ustanowić nowe środki wykonawcze w odniesieniu do decyzji nr 1608/2003/WE.
- (2) Mając na względzie najlepsze wykorzystanie dostępnych zasobów i zminimalizowanie obciążenia respondentów, należy kontynuować istniejące wsparcie statystyczne dla decyzji podejmowanych w aktualnych obszarach polityki oraz spełniać dodatkowe wymogi wynikające z nowych inicjatyw politycznych.
- (3) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 223/2009 ⁽²⁾ w sprawie statystyki europejskiej dostarcza ram odniesienia, w szczególności w zakresie zasad dotyczących dostępu do administracyjnych źródeł danych oraz poufności informacji statystycznych.
- (4) Konieczne jest zapewnienie spójności statystyk europejskich dotyczących nauki i techniki z innymi standardami międzynarodowymi. W tym celu należy uwzględnić prace przeprowadzone przez Organizację Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) oraz inne organizacje międzynarodowe. Ramami odniesienia powinny być w szczególności Podręcznik Frascati dotyczący statystyki w zakresie działalności badawczo-rozwojowej, Podręcznik Canberra dotyczący statystyki w zakresie zasobów ludzkich dla nauki i techniki, podręcznik

OECD dotyczący statystyki w zakresie patentów, opublikowany przez OECD, jak również Podręcznik Oslo dotyczący statystyki w zakresie innowacji, opublikowany wspólnie przez OECD i Komisję Europejską (Eurostat).

- (5) W celu zapewnienia przejrzystości należy uchylić rozporządzenie Komisji (WE) nr 753/2004 z dnia 22 kwietnia 2004 r. wdrażające decyzję nr 1608/2003/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do statystyk z zakresu nauki i techniki ⁽³⁾ oraz rozporządzenie Komisji (WE) nr 1450/2004 z dnia 13 sierpnia 2004 r. wykonujące decyzję nr 1608/2003/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie sporządzania i rozwoju statystyk Wspólnoty z zakresu innowacji ⁽⁴⁾.
- (6) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ds. Europejskiego Systemu Statystycznego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Niniejsze rozporządzenie określa szczegółowe zasady dotyczące tworzenia europejskich statystyk w zakresie nauki i techniki.

Artykuł 2

1. Niniejsze rozporządzenie obejmuje następujące dziedziny:
 - a) statystyki dotyczące badań i rozwoju (B + R);
 - b) statystyki dotyczące środków asygnowanych przez rząd na działalność badawczo-rozwojową (GBAORD);
 - c) statystyki dotyczące innowacji;
 - d) statystyki dotyczące zasobów ludzkich dla nauki i techniki, włączając w to statystyki odnośnie do płci i mobilności, statystyki dotyczące patentów, statystyki dotyczące sektorów

⁽¹⁾ Dz.U. L 230 z 16.9.2003, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 87 z 31.3.2009, s. 164.

⁽³⁾ Dz.U. L 118 z 23.4.2004, s. 23.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 267 z 14.8.2004, s. 32.

przemysłu zaawansowanej technologii oraz usług opartych na wiedzy, a także inne statystyki dotyczące nauki i techniki.

Wykazy zmiennych statystycznych, rodzaje działalności i sektory wchodzące w zakres, podział wyników, częstotliwość, terminy przekazywania danych i okres odniesienia są określone w załącznikach I i II.

W odniesieniu do dziedzin, o których mowa w akapicie pierwszym lit. d), niezbędne dane są pozyskiwane z istniejących źródeł statystycznych lub z innych źródeł danych, zgodnie z sekcją 3 załącznika I.

2. Wykazy zmiennych statystycznych, rodzaje działalności i sektory wchodzące w zakres, podział wyników, częstotliwość, terminy przekazywania danych, a także inne właściwości określone w załącznikach I i II poddaje się w razie potrzeby przeglądowni w regularnych odstępach czasu.

Artykuł 3

Państwa członkowskie pozyskują niezbędne dane, wykorzystując kombinację różnych źródeł, takich jak badania reprezentacyjne, administracyjne źródła danych lub inne źródła danych. Pod względem jakości i procedur estymacji statystycznej inne źródła danych powinny odpowiadać co najmniej badaniom reprezentacyjnym lub administracyjnym źródłom danych.

Artykuł 4

Statystyki, o których mowa w załącznikach I i II, powinny opierać się na zharmonizowanych pojęciach i definicjach, w szczególności tych zawartych w najnowszych wersjach Podręcznika Frascati (statystyki dotyczące badań i rozwoju), Podręcznika Canberra (statystyki dotyczące zasobów ludzkich w dziedzinie nauki i technologii), podręcznika OECD dotyczącego statystyki w zakresie patentów (statystyki dotyczące patentów), Podręcznika Oslo (statystyki dotyczące innowacji) lub innych zharmonizowanych normach.

Artykuł 5

Państwa członkowskie przekazują Komisji (Eurostatowi) zmienne wymienione w załącznikach I i II, w tym dane poufne, przy użyciu standardu technicznego określonego przez Komisję (Eurostat) we współpracy z państwami członkowskimi.

Państwa członkowskie mogą dobrowolnie przekazywać Komisji (Eurostatowi) indywidualne zbiory danych w zakresie statystyk dotyczących innowacji przy użyciu standardu technicznego określonego przez Komisję (Eurostat).

Artykuł 6

1. Państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne kroki w celu zapewnienia jakości przekazywanych danych.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 26 października 2012 r.

2. Państwa członkowskie dostarczają Komisji (Eurostatowi) standardowe sprawozdania na temat jakości danych dotyczących:

- a) badań i rozwoju (B + R);
- b) środków asygnowanych przez rząd na działalność badawczo-rozwojową (GBAORD);
- c) innowacji.

Jeżeli chodzi o statystyki dotyczące badań i rozwoju, w odniesieniu do sektora instytucji rządowych i samorządowych, sektora przedsiębiorstw i sektora szkolnictwa wyższego sporządza się osobne sprawozdania dotyczące jakości. Sprawozdania dotyczące jakości w odniesieniu do sektora podmiotów prywatnych zajmujących się działalnością niezarobkową sporządza się tylko wówczas, gdy jego wydatki na badania i rozwój stanowią więcej niż 5 % łącznych krajowych wydatków na badania i rozwój.

3. Państwa członkowskie sporządzają sprawozdania dotyczące jakości zgodnie z zasadami określonymi w załączniku III i uwzględniają przy tym kryteria jakości określone w art. 12 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 223/2009.

4. Pierwsze sprawozdania dotyczące jakości danych z zakresu badań i rozwoju oraz GBAORD sporządza się dla danych dotyczących roku referencyjnego 2011 i przekazuje się je do dnia 31 października 2013 r. W przypadku statystyk dotyczących innowacji pierwsze sprawozdania dotyczące jakości sporządza się dla danych dotyczących roku referencyjnego 2012 i przekazuje się je do dnia 31 października 2014 r. Kolejne sprawozdania dotyczące jakości przekazuje się Komisji (Eurostatowi) co dwa lata w terminie 22 miesięcy od zakończenia roku referencyjnego, w odniesieniu do którego zgromadzono dane.

Artykuł 7

Rozporządzenia (WE) nr 753/2004 i (WE) nr 1450/2004 zostają uchylone.

Rozporządzenie (WE) nr 753/2004 ma jednak nadal zastosowanie w odniesieniu do badań i rozwoju oraz GBAORD dla roku referencyjnego 2011.

Odesłania do uchylonych rozporządzeń traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 8

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

STATYSTYKI DOTYCZĄCE NAUKI I TECHNIKI

Sekcja 1

Statystyki dotyczące badań i rozwoju

1. Statystyki należy sporządzać w odniesieniu do działalności badawczo-rozwojowej wykonywanej w całej gospodarce narodowej. Wyniki powinny odnosić się do całkowitej liczby jednostek wykonujących działalność badawczo-rozwojową zaklasyfikowanych w sekcjach od A do U wspólnej statystycznej klasyfikacji działalności gospodarczej ustanowionej w rozporządzeniu (WE) nr 1893/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ (NACE Rev. 2).
2. Jednostkami statystycznymi, których należy użyć w celu opracowania statystyk wymienionych w pkt 3, są: a) przedsiębiorstwa – w przypadku statystyk sporządzanych na poziomie krajowym; oraz b) jednostki lokalne – w przypadku statystyk sporządzanych na poziomie regionalnym (NUTS 2). Definicje jednostek statystycznych, których należy użyć („przedsiębiorstwo”, „jednostka lokalna”), są określone w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 696/93 z dnia 15 marca 1993 r. w sprawie jednostek statystycznych do celów obserwacji i analizy systemu produkcyjnego we Wspólnocie ⁽²⁾.
3. Wykaz statystyk do sporządzenia (włączając ich podziały) jest przedstawiony poniżej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 393 z 30.12.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 76 z 30.3.1993, s. 1.

Kod	Tytuł	Wszystkie sektory	Według sektora działalności				Uwagi
			Sektor przedsiębiorstw	Sektor szkolnictwa wyższego	Sektor instytucji rządowych i samorządowych	Sektor podmiotów prywatnych zajmujących się działalnością niezarobkową	
1.11	Liczba pracowników B + R liczona według stanu osobowego						
	Bez podziału	1.11.0.0	1.11.0.1	1.11.0.2	1.11.0.3	1.11.0.4	
	Według zatrudnienia i płci	1.11.1.0	1.11.1.1	1.11.1.2	1.11.1.3	1.11.1.4	
	Według kwalifikacji i płci	1.11.2.0	1.11.2.1	1.11.2.2	1.11.2.3	1.11.2.4	Nieobowiązkowe
	Według głównej działalności gospodarczej (NACE)		1.11.3.1				
	Według głównej dziedziny nauki i płci			1.11.4.2	1.11.4.3		
	Według regionu (NUTS 2)	1.11.5.0	1.11.5.1	1.11.5.2	1.11.5.3	1.11.5.4	
	Według regionu (NUTS 2) i płci	1.11.6.0	1.11.6.1	1.11.6.2	1.11.6.3	1.11.6.4	Nieobowiązkowe
	Według głównej działalności gospodarczej (NACE) i płci		1.11.7.1				
1.12	Liczba naukowców liczona według stanu osobowego						
	Bez podziału	1.12.0.0	1.12.0.1	1.12.0.2	1.12.0.3	1.12.0.4	
	Według płci	1.12.1.0	1.12.1.1	1.12.1.2	1.12.1.3	1.12.1.4	
	Według kwalifikacji i płci	1.12.2.0	1.12.2.1	1.12.2.2	1.12.2.3	1.12.2.4	Nieobowiązkowe
	Według głównej działalności gospodarczej (NACE) i płci		1.12.3.1				
	Według głównej dziedziny nauki i płci			1.12.4.2	1.12.4.3		
	Według regionu (NUTS 2)	1.12.5.0	1.12.5.1	1.12.5.2	1.12.5.3	1.12.5.4	
	Według regionu (NUTS 2) i płci	1.12.6.0	1.12.6.1	1.12.6.2	1.12.6.3	1.12.6.4	Nieobowiązkowe
	Według grupy wiekowej i płci	1.12.7.0	1.12.7.1	1.12.7.2	1.12.7.3	1.12.7.4	Nieobowiązkowe
	Według obywatelstwa i płci	1.12.8.0	1.12.8.1	1.12.8.2	1.12.8.3	1.12.8.4	Nieobowiązkowe

Kod	Tytuł	Wszystkie sektory	Według sektora działalności				Uwagi
			Sektor przedsiębiorstw	Sektor szkolnictwa wyższego	Sektor instytucji rządowych i samorządowych	Sektor podmiotów prywatnych zajmujących się działalnością niezarobkową	
1.13	Liczba pracowników B + R w ekwiwalentach pełnego czasu pracy (EPC)						
	Bez podziału	1.13.0.0	1.13.0.1	1.13.0.2	1.13.0.3	1.13.0.4	Rocznie
	Według zawodów	1.13.1.0	1.13.1.1	1.13.1.2	1.13.1.3	1.13.1.4	
	Według kwalifikacji	1.13.2.0	1.13.2.1	1.13.2.2	1.13.2.3	1.13.2.4	Nieobowiązkowe
	Według głównej działalności gospodarczej (NACE)		1.13.3.1				
	Według głównej dziedziny nauki i płci			1.13.4.2	1.13.4.3		Nieobowiązkowe
	Według regionu (NUTS 2)	1.13.5.0	1.13.5.1	1.13.5.2	1.13.5.3	1.13.5.4	
	Według klasy wielkości		1.13.6.1				Nieobowiązkowo dla klas wielkości równych 0 i od jednego do dziewięciu pracowników
1.14	Liczba naukowców w ekwiwalentach pełnego czasu pracy (EPC)						
	Bez podziału	1.14.0.0	1.14.0.1	1.14.0.2	1.14.0.3	1.14.0.4	Rocznie
	Według płci	1.14.1.0	1.14.1.1	1.14.1.2	1.14.1.3	1.14.1.4	Nieobowiązkowe
	Według kwalifikacji	1.14.2.0	1.14.2.1	1.14.2.2	1.14.2.3	1.14.2.4	Nieobowiązkowe
	Według głównej działalności gospodarczej (NACE)		1.14.3.1				
	Według głównej dziedziny nauki i płci			1.14.4.2	1.14.4.3		Nieobowiązkowe
	Według regionu (NUTS 2)	1.14.5.0	1.14.5.1	1.14.5.2	1.14.5.3	1.14.5.4	
	Według regionu (NUTS 2) i płci	1.14.6.0	1.14.6.1	1.14.6.2	1.14.6.3	1.14.6.4	Nieobowiązkowe
	Według klasy wielkości		1.14.7.1				Nieobowiązkowe dla klas wielkości równych 0 i od jednego do dziewięciu pracowników
1.20	Wydatki wewnętrzne na B + R						
	Bez podziału	1.20.0.0	1.20.0.1	1.20.0.2	1.20.0.3	1.20.0.4	Rocznie

Kod	Tytuł	Wszystkie sektory	Według sektora działalności				Uwagi
			Sektor przedsiębiorstw	Sektor szkolnictwa wyższego	Sektor instytucji rządowych i samorządowych	Sektor podmiotów prywatnych zajmujących się działalnością niezarobkową	
	Według źródła finansowania	1.20.1.0	1.20.1.1	1.20.1.2	1.20.1.3	1.20.1.4	
	Według rodzaju B + R	1.20.3.0	1.20.3.1	1.20.3.2	1.20.3.3	1.20.3.4	Nieobowiązkowe dla sektora szkolnictwa wyższego i dla wszystkich sektorów
	Według rodzaju kosztów	1.20.4.0	1.20.4.1	1.20.4.2	1.20.4.3	1.20.4.4	
	Według głównej działalności gospodarczej (NACE)		1.20.5.1.1				
	Według dziedziny produktów (NACE)		1.20.5.1.2				Nieobowiązkowe
	Według klasy wielkości		1.20.6.1				Nieobowiązkowe dla klas wielkości równych 0 i od jednego do dziewięciu pracowników
	Według źródła finansowania i klasy wielkości		1.20.7.1				Nieobowiązkowe dla klas wielkości równych 0 i od jednego do dziewięciu pracowników
	Według głównej dziedziny nauki			1.20.8.2	1.20.8.3		
	Według celów społeczno-ekonomicznych (SEO)				1.20.9.3		Nieobowiązkowe
	Według regionu (NUTS 2)	1.20.10.0	1.20.10.1	1.20.10.2	1.20.10.3	1.20.10.4	

4. Wszystkie zmienne przekazuje się co dwa lata w każdym roku nieparzystym, z wyjątkiem tych, które zgodnie z tabelami w pkt 3 przekazuje się corocznie.
5. Pierwszym rokiem referencyjnym, dla którego sporządza się statystyki wymienione w pkt 3, jest rok kalendarzowy 2012.
6. Wyniki przekazuje się w terminie 18 miesięcy od zakończenia roku kalendarzowego okresu odniesienia. Ponadto w odniesieniu do zmiennych o rocznej częstotliwości sprawozdawczej w terminie 10 miesięcy od zakończenia roku kalendarzowego okresu odniesienia przekazuje się wyniki wstępne.
7. Przedstawienie wyników
 - 7.1. Wyniki statystyk według zawodów ujmuje się w podziale na „naukowcy” i „inny personel B + R”.
 - 7.2. Wyniki statystyk według kwalifikacji ujmuje się w podziale na „posiadacze tytułu doktora (ISCED 2011, poziom 8)”, „inne stopnie uniwersyteckie oraz inne dyplomy trzeciego stopnia (ISCED 2011, poziomy 5, 6 i 7)” oraz „inne kwalifikacje”.
 - 7.3. Wyniki statystyk według głównej dziedziny nauki ujmuje się w podziale na „nauki przyrodnicze”, „inżynieria i technika”, „nauki medyczne”, „nauki rolnicze”, „nauki społeczne” i „nauki humanistyczne”.
 - 7.4. Wyniki statystyk według klasy wielkości ujmuje się w podziale na następujące klasy wielkości: „0 pracowników”, „od jednego do dziewięciu pracowników”, „od 10 do 49 pracowników”, „od 50 do 249 pracowników”, „od 250 do 499 pracowników”, „500 i więcej pracowników”.
 - 7.5. Wyniki statystyk według źródła finansowania ujmuje się w podziale na „sektor przedsiębiorstw”, „sektor instytucji rządowych i samorządowych”, „sektor podmiotów prywatnych zajmujących się działalnością niezarobkową”, „sektor szkolnictwa wyższego” i „zagraniczne”. Kategorię „zagraniczne” należy podzielić dalej na: „zagraniczne przedsiębiorstwa”, „Komisja Europejska”, „organizacje międzynarodowe” i „inne źródła”. W sektorze przedsiębiorstw kategorię „przedsiębiorstwa zagraniczne” należy podzielić dalej na „przedsiębiorstwa zagraniczne w ramach tej samej grupy” i „inne przedsiębiorstwa zagraniczne”.
 - 7.6. Wyniki statystyk według rodzaju B + R ujmuje się w podziale na „badania podstawowe”, „badania stosowane” i „rozwój eksperymentalny”.
 - 7.7. Wyniki statystyk według rodzaju kosztów ujmuje się w podziale na „koszty bieżące (koszty pracy i inne koszty)” oraz „wydatki inwestycyjne”.
 - 7.8. Wyniki statystyk według celów społeczno-ekonomicznych (SEO) ujmuje się w podziale zgodnie z nomenklaturą dla analizy i porównań programów i budżetów naukowych (NABS) na poziomie rozdziału.
 - 7.9. Wyniki statystyk według grupy wiekowej ujmuje się w podziale na następujące grupy wiekowe (w latach życia): „do 25 roku życia”, „od 25 do 34 roku życia”, „od 35 do 44 roku życia”, „od 45 do 54 roku życia”, „od 55 do 64 roku życia”, „65 i więcej lat”.
 - 7.10. Wyniki statystyk według obywatelstwa ujmuje się w podziale na następujące kategorie: „obywatelstwo krajowe”, „obywatelstwo innych państw członkowskich UE”, „obywatelstwo innych państw europejskich”, „obywatelstwo państw Ameryki Północnej”, „obywatelstwo państw Ameryki Środkowej i Południowej”; „obywatelstwo państw Azji”, „obywatelstwo państw Afryki”, „obywatelstwo innych państw”.
 - 7.11. Wyniki statystyk według głównej działalności gospodarczej i według dziedziny produktów (NACE Rev. 2) ujmuje się w podziale na następujące działy, grupy i poziomy zagregowania NACE Rev. 2:

„01, 02, 03”, „05, 06, 07, 08, 09”, „10 do 33”, „10, 11, 12”, „10, 11”, „12”, „13, 14, 15”, „13”, „14”, „15”, „16, 17, 18”, „16”, „17”, „18”, „19”, „20”, „21”, „22”, „23”, „24”, „25, 26, 27, 28, 29, 30”, „25”, „25.4”, „26”, „26.1”, „26.2”, „26.3”, „26.4”, „26.5”, „26.6”, „26.7”, „27”, „28”, „29”, „30”, „30.1”, „30.2”, „30.3”, „30.4”, „31”, „32”, „32.5”, „33”, „35, 36, 37, 38, 39”, „35, 36”, „37, 38, 39”, „41, 42, 43”, „45, 46, 47, 49, 50, 51, 52, 53, 55, 56, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 77, 78, 79, 80, 81, 82”, „45, 46, 47”, „49, 50, 51, 52, 53”, „55, 56”, „58, 59, 60, 61, 62, 63”, „61”, „62”, „63”, „64, 65, 66”, „68”, „69, 70, 71, 72, 73, 74, 75”, „71”, „72”, „72.1”, „72.2”, „77, 78, 79, 80, 81, 82”, „84, 85”, „86, 87, 88”, „86”, „87, 88”, „90, 91, 92, 93”, „94, 95, 96, 97, 98, 99”, „01 do 99”.
8. Pojęcia i definicje odnoszące się do statystyk określonych w niniejszej sekcji są określone w Podręczniku Frascati.

9. Komisja lub państwa członkowskie będą na zasadzie dobrowolności przeprowadzać pilotażowe badania odnośnie do dodatkowych zmiennych i podziałów statystyk dotyczących B + R, aby ugruntować naukową podstawę decyzji politycznych w dziedzinie B + R. Badania pilotażowe posłużą do ustalenia przydatności i możliwości uzyskiwania danych, biorąc pod uwagę korzyści wynikające z dostępności danych w odniesieniu do kosztów ich gromadzenia i obciążenia przedsiębiorstw. Decyzje co do tematów badań pilotażowych będą podejmowane w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi.

Sekcja 2

Statystyki dotyczące środków budżetowych lub nakładów asygnowanych przez rząd na działalność badawczo-rozwojową (GBOARD)

1. Sporządza się następujące statystyki:

Kod	Tytuł
21.0	Środki na B + R asygnowane przez rząd w budżecie tymczasowym (zatwierdzone przez parlament na początku roku budżetowego)
21.1	Środki na B + R asygnowane przez rząd w budżecie ostatecznym (budżet z poprawkami zatwierdzony w trakcie roku budżetowego)
22.0	Krajowe środki publiczne na koordynowane transgranicznie działania badawczo-rozwojowe

2. Wszystkie zmienne wykazuje się corocznie.
3. Pierwszym rokiem referencyjnym, dla którego sporządza się statystyki, jest rok kalendarzowy 2012.
4. W przypadku zmiennej 21.0 (w tym wszystkich jej podziałów) wyniki przekazuje się w terminie sześciu miesięcy od zakończenia roku kalendarzowego okresu odniesienia, zaś w przypadku zmiennych 21.1 i 22.0 (w tym wszystkich ich podziałów) w terminie 12 miesięcy.
5. Przedstawienie wyników
- 5.1. Wyniki statystyk sporządzanych dla zmiennych 21.0 i 21.1 ujmuje się w podziale zgodnie z nomenklaturą dla analizy i porównań programów i budżetów naukowych (NABS 2007) na poziomie rozdziału.
- 5.2. Wyniki statystyk sporządzanych dla zmiennej 21.1 ujmuje się w następującym podziale:
- zgodnie z nomenklaturą analizy i porównań programów i budżetu naukowego (NABS 2007) na poziomie podrozdziału – nieobowiązkowe;
 - w podziale na „finansowanie projektów” i „finansowanie instytucjonalne” – nieobowiązkowe.
- 5.3. Wyniki statystyk sporządzanych dla zmiennej 22.0 ujmuje się w podziale na „wkłady krajowe do transnarodowych podmiotów z sektora B + R”, „wkłady krajowe do europejskich transnarodowych programów w dziedzinie B + R” i „wkłady krajowe do dwustronnych lub wielostronnych publicznych programów w dziedzinie B + R realizowanych we współpracy między rządami państw członkowskich (a także z państwami kandydującymi oraz państwami EFTA)”.
6. Pojęcia i definicje odnoszące się do statystyk określonych w niniejszej sekcji są określone w Podręczniku Frascati

Sekcja 3

Inne statystyki dotyczące nauki i techniki

Prace związane z innymi obszarami statystyk dotyczących nauki i techniki odnoszą się w szczególności do następujących dziedzin:

- statystyki dotyczące zasobów ludzkich dla nauki i techniki (włączając w to statystyki odnośnie do płci i mobilności) (HRST): rozwinięcie i wdrożenie pełnych ram dla statystyk dotyczących HRST, głównie poprzez skuteczniejsze wykorzystanie istniejących krajowych i międzynarodowych źródeł danych (również w ramach Europejskiego Systemu Statystycznego). Szczególną uwagę należy poświęcić aspektom płci;
- statystyki dotyczące patentów: rozwinięcie i wdrożenie pełnych ram dla statystyk dotyczących patentów poprzez regularne opracowywanie międzynarodowych i krajowych statystyk patentowych oraz wskaźników opartych na informacjach dostępnych w krajowych i międzynarodowych urzędach patentowych;

- c) statystyki dotyczące sektorów przemysłu zaawansowanej technologii oraz usług opartych na wiedzy: rozwinięcie i wdrożenie pełnych ram dla statystyk dotyczących sektorów przemysłu zaawansowanej technologii oraz usług opartych na wiedzy, głównie poprzez skuteczniejsze wykorzystanie istniejących krajowych i międzynarodowych źródeł danych (również w ramach Europejskiego Systemu Statystycznego). Prace te obejmują również określanie i klasyfikację działalności i produktów, mierzenie wyniku ekonomicznego tych działalności i ich wkładu w wynik ekonomiczny gospodarki narodowej;
- d) inne statystyki dotyczące nauki i techniki: dodatkowe prace rozwojowe i wdrażające związane są, między innymi, ze statystykami dotyczącymi biotechnologii, nanotechnologii lub innych obszarów, w których nauka i technika ma kluczowe znaczenie dla osiągnięcia priorytetowych celów Unii Europejskiej (takich jak zdrowie, bezpieczeństwo, środowisko naturalne i zmiana klimatu).

W przypadku dziedzin wymienionych w niniejszej sekcji niezbędne dane uzyskiwać się będzie w większości poprzez istniejące źródła statystyczne lub inne źródła danych (np. w dziedzinie statystyk społecznych lub gospodarczych).

ZAŁĄCZNIK II

STATYSTYKI DOTYCZĄCE INNOWACJI

Sekcja 1

Jednostką statystyczną, której należy użyć przy sporządzeniu statystyk wymienionych w sekcji 2, jest przedsiębiorstwo. Definicje jednostek statystycznych, których należy użyć („przedsiębiorstwo”), są określone w rozporządzeniu (EWG) nr 696/93.

Sekcja 2

Państwa Członkowskie zestawiają następujące dane statystyczne dotyczące innowacji:

Zmienna	Tytuł	Uwagi
1	Liczba przedsiębiorstw działających innowacyjnie	Jako wartość bezwzględna i jako procent wszystkich przedsiębiorstw
2	Liczba przedsiębiorstw innowacyjnych, które wprowadziły nowe lub znacznie ulepszone produkty będące nowością na rynku/nowością dla przedsiębiorstwa	Jako wartość bezwzględna, jako procent wszystkich przedsiębiorstw oraz jako procent wszystkich przedsiębiorstw działających innowacyjnie
3	Obroty pochodzące z innowacji, związane z nowymi lub znacznie ulepszonymi produktami będącymi nowością na rynku	Jako wartość bezwzględna, jako procent łącznych obrotów oraz jako procent łącznych obrotów przedsiębiorstw działających innowacyjnie
4	Obroty pochodzące z innowacji, związane z nowymi lub znacznie ulepszonymi produktami będącymi nowością dla firmy, ale nie dla rynku	Jako wartość bezwzględna, jako procent łącznych obrotów oraz jako procent łącznych obrotów przedsiębiorstw działających innowacyjnie
5	Liczba przedsiębiorstw działających innowacyjnie, które współpracują w zakresie działalności innowacyjnej z innymi jednostkami	Jako wartość bezwzględna i jako procent przedsiębiorstw działających innowacyjnie
6	Wydatki na innowacje	Jako wartość bezwzględna, jako procent łącznych obrotów oraz jako procent łącznych obrotów przedsiębiorstw działających innowacyjnie
7	Liczba przedsiębiorstw działających innowacyjnie, które wskazały bardzo ważne cele w zakresie innowacji	Jako wartość bezwzględna i jako procent wszystkich przedsiębiorstw działających innowacyjnie – nieobowiązkowe
8	Liczba przedsiębiorstw działających innowacyjnie, które wskazały bardzo ważne źródła informacji dotyczące innowacji	Jako wartość bezwzględna i jako procent wszystkich przedsiębiorstw działających innowacyjnie – nieobowiązkowe
9	Liczba przedsiębiorstw napotyających na poważne utrudnienia	Jako wartość bezwzględna, jako procent wszystkich przedsiębiorstw, jako procent wszystkich przedsiębiorstw działających innowacyjnie i jako procent przedsiębiorstw innowacyjnie nieaktywnych
10	Liczba przedsiębiorstw innowacyjnych, które opracowały innowacje samodzielnie lub wraz z innymi przedsiębiorstwami/institucjami	Jako wartość bezwzględna i jako procent wszystkich przedsiębiorstw działających innowacyjnie

Poza danymi statystycznymi wymienionymi powyżej państwa członkowskie mogą sporządzać dodatkowe statystyki (w tym w dalszym podziale) zgodnie z głównymi pozycjami tematycznymi określonymi w Podręczniku Oslo. Decyzja o ujęciu tych dodatkowych statystyk zostanie podjęta w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi, przy czym odpowiednie dostosowania będzie wymagał zharmonizowany kwestionariusz badań.

Sekcja 3

Statystyki muszą obejmować przedsiębiorstwa prowadzące działalność produkcyjną przeznaczoną na rynek, wymienione w sekcjach B C, D, E, H, J, K NACE Rev. 2 oraz w działach 46, 71, 72 i 73 NACE Rev. 2. Państwa członkowskie mają możliwość dalszego rozszerzenia tego zakresu.

Sekcja 4

Wszystkie zmienne przekazuje się co dwa lata w każdym roku parzystym.

Sekcja 5

Pierwszym rokiem referencyjnym, dla którego sporządza się statystyki, jest rok kalendarzowy 2012.

Sekcja 6

1. Wszystkie wyniki przedstawia się w podziale na rodzaj działalności gospodarczej według sekcji, działów lub innych poziomów zagregowania NACE Rev. 2 oraz w podziale na następujące klasy wielkości zatrudnienia:

Kategoria NACE\ kategoria wielkości	10–49 zatrudnionych	50–249 zatrudnionych	Powyżej 249 zatrudnionych	Ogółem
„B-C-D-E-46-H-J-K-71-72-73”	x	x	x	x
„B-C-D-E”	x	x	x	x
„B”	x	x	x	x
„C”	x	x	x	x
„10 do 12”				x
„13 do 15”				x
„16 do 18”				x
„19 do 22”				x
„20”				x
„21”				x
„23”				x
„24”				x
„25 do 30”				x
„25”				x
„26”				x
„31 do 33”				x
„D”	x	x	x	x
„E”	x	x	x	x
„36”				x
„37 do 39”				x
„46-H-J-K-71-72-73”	x	x	x	x
„46”	x	x	x	x
„H”	x	x	x	x
„49 do 51”				x
„52 do 53”				x
„J”	x	x	x	x
„58”				x
„61”				x
„62”				x
„63”				x

Kategoria NACE\ kategoria wielkości	10–49 zatrudnionych	50–249 zatrudnionych	Powyżej 249 zatrudnionych	Ogółem
„K”	x	x	x	x
„64”				x
„65”				x
„66”				x
„71-72-73”	x	x	x	x
„71”				x
„72”				x
„73”				x

- Wyniki zmiennej 1 obejmują cztery rodzaje innowacji i przedstawiane są w odpowiednim do tego podziale na: innowacje procesowe, produktowe, organizacyjne i marketingowe. Wyniki zmiennych 5 do 10 obejmują przedsiębiorstwa prowadzące działalność w dziedzinie innowacji procesowych lub produktowych. Decyzja o zakresie i podziale według rodzaju celów innowacji. Wyniki zmiennej 8 przedstawia się w podziale według rodzaju źródła informacji. Wyniki zmiennej 9 przedstawia się w podziale według rodzaju czynników utrudniających. Wyniki zmiennej 10 przedstawia się w podziale według rodzaju podmiotu opracowującego innowacje. Decyzja o tych podziałach zostanie podjęta w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi, przy czym odpowiedniego dostosowania będzie wymagał zharmonizowany kwestionariusz badań.
- Wyniki zmiennej 5 przedstawia się w podziale według rodzaju współpracy innowacyjnej. Wyniki zmiennej 6 przedstawia się w podziale według rodzaju wydatków innowacyjnych. Wyniki zmiennej 7 przedstawia się w podziale według rodzaju źródeł informacji. Wyniki zmiennej 8 przedstawia się w podziale według rodzaju źródła informacji. Wyniki zmiennej 9 przedstawia się w podziale według rodzaju czynników utrudniających. Wyniki zmiennej 10 przedstawia się w podziale według rodzaju podmiotu opracowującego innowacje. Decyzja o tych podziałach zostanie podjęta w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi, przy czym odpowiedniego dostosowania będzie wymagał zharmonizowany kwestionariusz badań.

Sekcja 7

- Wszystkie wyniki przekazuje się w terminie 18 miesięcy od zakończenia roku kalendarzowego okresu odniesienia.
- Państwa członkowskie mogą dobrowolnie przekazywać Komisji (Eurostatowi) indywidualne zbiory danych obejmujących wszystkie jednostki statystyczne badane w ramach krajowych badań na temat innowacji.

Sekcja 8

- Kwestionariusz badań stosowany do celów badań nad innowacjami, przeprowadzanych co dwa lata, począwszy od roku referencyjnego 2012, obejmuje główne pozycje tematyczne określone w Podręczniku Oslo w odniesieniu do mierzenia innowacji w przedsiębiorstwach.
- Komisja (Eurostat) opracowuje w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi metodologiczne zalecenia dotyczące badań nad innowacjami, mające na celu zapewnienie wysokiego stopnia harmonizacji wyników badań. Zalecenia te obejmują co najmniej docelową populację, metodologię badań (w tym aspekty regionalne), zharmonizowany kwestionariusz badań, gromadzenie, przetwarzanie i przekazywanie danych oraz wymogi dotyczące jakości danych.
- Państwa członkowskie dostarczają Komisji (Eurostatowi) niezbędnych informacji dotyczących metodologii krajowej stosowanej w krajowej statystyce z zakresu innowacji.

ZAŁĄCZNIK III

WYMOGI ODNOSZĄCE SIĘ DO SPRAWOZDAŃ DOTYCZĄCYCH JAKOŚCI

*Sekcja 1***Wprowadzenie**

Sprawozdania dotyczące jakości obejmują zarówno ilościowe, jak i jakościowe wskaźniki jakości danych, w standardowej strukturze określonej przez Komisję we współpracy z państwami członkowskimi. Komisja (Eurostat) przedstawia wyniki tych wskaźników ilościowych, które mogą być obliczone na podstawie danych dostarczonych przez państwa członkowskie. Państwa członkowskie interpretują i komentują te wyniki w świetle ich metody gromadzenia danych oraz dostarczają pozostałe wskaźniki ilościowe, jak i informacje dotyczące jakości.

*Sekcja 2***Ramy czasowe**

Co dwa lata Komisja (Eurostat) dostarcza państwom członkowskim w terminie 20 miesięcy od zakończenia roku odniesienia (do końca sierpnia) projekty standardowych sprawozdań dotyczących jakości, częściowo wstępnie wypełnione, zawierające wskaźniki jakościowe oraz inne informacje dostępne Komisji (Eurostatowi).

Co dwa lata państwa członkowskie dostarczają Komisji (Eurostatowi) w terminie 22 miesięcy od zakończenia roku referencyjnego (do końca października) wypełnione standardowe sprawozdania dotyczące jakości.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 996/2012

z dnia 26 października 2012 r.

wprowadzające specjalne warunki regulujące przywóz paszy i żywności pochodzących lub wysyłanych z Japonii w następstwie wypadku w elektrowni jądrowej Fukushima i uchylające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 284/2012

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 53 ust. 1 lit. b) ppkt (ii),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W art. 53 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 przewidziano możliwość wprowadzenia odpowiednich unijnych środków nadzwyczajnych w odniesieniu do żywności i paszy przywożonych z państwa trzeciego w celu ochrony zdrowia publicznego, zdrowia zwierząt lub środowiska, w przypadku gdy istniejącemu ryzyku nie można wystarczająco zapobiec za pomocą środków wprowadzonych indywidualnie przez państwa członkowskie.
- (2) W następstwie wypadku w elektrowni jądrowej Fukushima, który miał miejsce w dniu 11 marca 2011 r., Komisja została poinformowana, że poziomy radionuklidów w niektórych produktach żywnościowych pochodzących z Japonii przekroczyły stosowane w Japonii progi podejmowania działań w odniesieniu do żywności. Takie skażenie może stanowić zagrożenie dla zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt w Unii, dlatego przyjęto rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 297/2011 z dnia 25 marca 2011 r. wprowadzające specjalne warunki regulujące przywóz paszy i żywności pochodzących lub wysyłanych z Japonii w następstwie wypadku w elektrowni jądrowej Fukushima ⁽²⁾. Rozporządzenie to zostało zastąpione rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 961/2011 ⁽³⁾, które następnie zostało zastąpione rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 284/2012 ⁽⁴⁾.
- (3) Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 284/2012 było wielokrotnie zmieniane w celu uwzględnienia rozwoju sytuacji. Ponieważ obecnie potrzebne są kolejne zmiany, właściwe jest zastąpienie rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 284/2012 nowym rozporządzeniem.
- (4) Dokonano przeglądu obowiązujących środków, biorąc pod uwagę ponad 26 000 danych o występowaniu radioaktywności w paszy i żywności dostarczonych przez władze Japonii w odniesieniu do drugiego sezonu wegetacyjnego po wypadku.
- (5) Właściwe jest wyłączenie osobistych przesyłek ze stosowania przepisów niniejszego rozporządzenia. W przypadku żywności i paszy pochodzenia zwierzęcego należy odnieść do przepisów przewidzianych w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 206/2009 z dnia 5 marca 2009 r. w sprawie wprowadzania do Wspólnoty osobistych przesyłek produktów pochodzenia zwierzęcego i zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 136/2004 ⁽⁵⁾. W przypadku pozostałej paszy i żywności należy określić, że przesyłki mogą być uznawane za osobiste przesyłki tylko wówczas, gdy mają charakter niehandlowy i są przeznaczone dla osób prywatnych do osobistego spożycia lub użytkowania.
- (6) Władze Japonii przedstawiły Komisji obszerną informację, z których wynika, że oprócz napojów alkoholowych, które już wyłączono (sake, whisky i shochu), również inne napoje alkoholowe nie zawierają wymiernych poziomów radioaktywności. Proces polerowania i fermentacji znacznie zmniejsza radioaktywność w napojach alkoholowych. Należy zatem wyłączyć pewne inne napoje alkoholowe z zakresu niniejszego rozporządzenia, aby zmniejszyć obciążenie administracyjne dla władz Japonii oraz właściwych organów państw członkowskich przywozu.
- (7) Dane dostarczone przez władze Japonii dowodzą, że wymóg pobierania i analizy próbek paszy i żywności pochodzących z prefektur Yamanashi i Shizuoka pod kątem radioaktywności przed wywozem do Unii nie jest już konieczny. Wymóg pobierania próbek i wykonywania analiz powinien zostać utrzymany tylko w odniesieniu do herbaty z prefektury Shizuoka oraz grzybów z prefektur Shizuoka i Yamanashi.
- (8) Ponieważ w paszy i żywności pochodzących z prefektury Fukushima wciąż wykrywane są poziomy radioaktywności, które są niezgodne z wymogami lub znacząco podwyższone, właściwe jest utrzymanie istniejącego wymogu pobierania i analizy próbek przed wywozem do Unii w odniesieniu do całości paszy i żywności pochodzących z tej prefektury. Ogólne wyłączenia, takie jak dotyczące napojów alkoholowych oraz osobistych przesyłek, powinny nadal obowiązywać w odniesieniu do takiej paszy i żywności.
- (9) Jeżeli chodzi o prefektury Gunma, Ibaraki, Tochigi, Miyagi, Saitama, Tokio, Iwate, Chiba i Kanagawa, w odniesieniu do których wymagane jest obecnie pobieranie i analiza próbek całości paszy i żywności przed wywozem do Unii, właściwe jest ograniczenie tego wymogu do grzybów, herbaty, produktów rybołówstwa, niektórych dziko rosnących roślin jadalnych, niektórych warzyw, niektórych owoców, ryżu i soi oraz produktów z nich przetworzonych i produktów pochodnych. Te

⁽¹⁾ Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 80 z 26.3.2011, s. 5.⁽³⁾ Dz.U. L 252 z 28.9.2011, s. 10.⁽⁴⁾ Dz.U. L 92 z 30.3.2012, s. 16.⁽⁵⁾ Dz.U. L 77 z 24.3.2009, s. 1.

same wymogi powinny mieć zastosowanie do złożonych środków spożywczych zawierających ponad 50 % składnika (składników), w odniesieniu do którego (których) wymagane jest badanie przed wywozem do Unii.

- (10) Kontrole przeprowadzane przy przywozie pokazują, że warunki specjalne przewidziane prawem unijnym zostały prawidłowo wdrożone przez władze Japonii i że od ponad roku nie stwierdzono niezgodności. W związku z powyższym właściwe jest zmniejszenie częstotliwości kontroli przy przywozie i przekazywania wyników do Komisji.
- (11) Należy przewidzieć przeprowadzenie następnego przeglądu przepisów, kiedy będą dostępne wyniki pobierania i analizy próbek pod kątem radioaktywności paszy i żywności w trzecim okresie wegetacyjnym po wypadku, tj. do dnia 31 marca 2014 r. Jednakże w przypadku produktów, których zbiory odbywają się głównie w drugiej połowie drugiego sezonu wegetacyjnego, a zatem wszystkie dane dotyczące drugiego sezonu wegetacyjnego nie są jeszcze dostępne, przegląd przepisów powinien nastąpić do dnia 31 marca 2013 r.
- (12) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łączucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zakres

Niniejsze rozporządzenie stosuje się do paszy i żywności w rozumieniu art. 1 ust. 2 rozporządzenia Rady (Euratom) nr 3954/87⁽¹⁾, pochodzących lub wysyłanych z Japonii, z wyjątkiem:

- a) produktów, które opuściły Japonię przed dniem 28 marca 2011 r.,
- b) produktów, które zostały zebrane lub przetworzone przed dniem 11 marca 2011 r.,
- c) napojów alkoholowych objętych kodami CN 2203–2208;
- d) osobistych przesyłek paszy i żywności pochodzenia zwierzęcego, które są objęte przepisami art. 2 rozporządzenia (WE) nr 206/2009;
- e) osobistych przesyłek paszy i żywności innych niż pochodzenia zwierzęcego, które nie mają charakteru handlowego i są przeznaczone dla osoby prywatnej wyłącznie do osobistego spożycia i użytkowania. W przypadku wątpliwości ciężar dowodu spoczywa na odbiorcy przesyłki.

Artykuł 2

Definicje

Dla celów niniejszego rozporządzenia „środki przejściowe przewidziane w prawodawstwie Japonii” oznaczają środki przejściowe wprowadzone przez władze Japonii w dniu 24 lutego 2012 r. w odniesieniu do maksymalnych poziomów dla sumy cezu-134 i cezu-137, określone w załączniku III.

„Przesyłka” oznacza pewną ilość jakiegokolwiek paszy lub żywności objętej zakresem niniejszego rozporządzenia, należąca do tej samej klasy lub opisu, objętą tym samym dokumentem (tymi samymi dokumentami), przewożoną tym samym środkiem transportu i pochodzącą z tej samej prefektury (tych samych prefektur) Japonii, w granicach dopuszczonych oświadczeniem, o którym mowa w art. 5.

Artykuł 3

Przywóz do Unii

Pasze i żywność (dalej: „produkty”), o których mowa w art. 1, mogą być przywożone do Unii wyłącznie wtedy, gdy są zgodne z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 4

Maksymalne poziomy dla cezu-134 i cezu-137

1. Produkty, o których mowa w art. 1, z wyjątkiem tych wymienionych w załączniku III, nie przekraczają maksymalnego poziomu dla sumy cezu-134 i cezu-137, określonego w załączniku II.
2. Produkty wymienione w załączniku III nie przekraczają maksymalnego poziomu dla radioaktywnego cezu, określonego w tym załączniku.

Artykuł 5

Oświadczenie

1. Każdej przesyłce produktów, o których mowa w art. 1, towarzyszy ważne oświadczenie sporządzone i podpisane zgodnie z art. 6.
2. W oświadczeniu, o którym mowa w ust.1:
 - a) poświadczą się, że produkty są zgodne z obowiązującym prawodawstwem Japonii; oraz
 - b) określa się, czy produkty są, czy nie są objęte środkami przejściowymi przewidzianymi w prawodawstwie Japonii.
3. W oświadczeniu, o którym mowa w ust.1, zaświadcza się ponadto, że:
 - a) produkt został zebrany lub przetworzony przed dniem 11 marca 2011 r.; albo
 - b) produkt, inny niż herbata i grzyby pochodzące z prefektury Shizuoka i inny niż grzyby pochodzące z prefektury Yamashiro, pochodzi i jest wysyłany z prefektury innej niż Fukushima, Gunma, Ibaraki, Tochigi, Miyagi, Saitama, Tokio, Chiba, Kanagawa i Iwate; albo
 - c) produkt pochodzi i jest wysyłany z prefektur Gunma, Ibaraki, Tochigi, Miyagi, Saitama, Tokio, Chiba, Kanagawa i Iwate, ale nie jest wymieniony w załączniku IV do niniejszego rozporządzenia (w związku z czym nie jest wymagana analiza przed wywozem); albo
 - d) produkt jest wysyłany z prefektur Fukushima, Gunma, Ibaraki, Tochigi, Miyagi, Saitama, Tokio, Chiba, Kanagawa i Iwate, ale nie pochodzi z żadnej z tych prefektur i nie był narażony na promieniowanie w czasie tranzytu; albo

⁽¹⁾ Dz.U. L 371 z 30.12.1987, s. 11.

- e) w przypadku gdy produktem są herbata lub grzyby pochodzące z prefektury Shizuoka lub grzyby pochodzące z prefektury Yamanashi, lub ich produkt pochodny, lub mieszanka paszowa lub żywność złożona zawierająca ponad 50 % tych produktów, produktowi towarzyszy sprawozdanie analityczne zawierające wyniki pobierania i analizy próbek; albo
- f) jeżeli produkt, wymieniony w załączniku IV do niniejszego rozporządzenia, pochodzi z prefektur Fukushima, Gunma, Ibaraki, Tochigi, Miyagi, Saitama, Tokio, Chiba, Kanagawa i Iwate lub jest mieszanką paszową albo żywnością złożoną zawierającą ponad 50 % tych produktów, produktowi towarzyszy sprawozdanie analityczne zawierające wyniki pobierania i analizy próbek. Wykaz produktów w załączniku IV pozostaje bez uszczerbku dla wymogów rozporządzenia (WE) nr 258/97 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 1997 r. dotyczącego nowej żywności i nowych składników żywności⁽¹⁾; albo
- g) w przypadku gdy pochodzenie produktu lub składników stanowiących ponad 50 % produktu nie jest znane, produktowi towarzyszy sprawozdanie analityczne zawierające wyniki pobierania i analizy próbek.
4. Ustęp 3 lit. f) odnosi się także do produktów złowionych lub zebranych w wodach przybrzeżnych prefektur, o których mowa w tym ustępie, bez względu na to, gdzie takie produkty zostały wyławiane na łąd.

Artykuł 6

Sporządzenie i podpisanie oświadczenia

1. Oświadczenie, o którym mowa w art. 5, należy sporządzić zgodnie ze wzorem ustanowionym w załączniku I.
2. W przypadku produktów, o których mowa w art. 5 ust. 3 lit. a), b), c) lub d), oświadczenie jest podpisywane przez upoważnionego przedstawiciela właściwego organu Japonii lub przez upoważnionego przedstawiciela instancji upoważnionej przez właściwy organ Japonii z upoważnienia i pod nadzorem tego właściwego organu.
3. W przypadku produktów, o których mowa w art. 5 ust. 3 lit. e), f) i g), oświadczenie jest podpisywane przez upoważnionego przedstawiciela właściwego organu Japonii i towarzyszy jej sprawozdanie analityczne zawierające wyniki pobierania i analizy próbek.

Artykuł 7

Identyfikacja

Każda przesyłka produktów, o których mowa w art. 1, jest oznaczana kodem wskazanym w oświadczeniu, o którym mowa w art. 5 ust. 1, w sprawozdaniu analitycznym, o którym mowa w art. 5 ust. 3, w świadectwie sanitarnym, jak również we wszelkich innych dokumentach handlowych dołączonych do przesyłki.

Artykuł 8

Punkty kontroli granicznej i wyznaczone miejsca wprowadzenia

Przesyłki produktów, o których mowa w art. 1, z wyjątkiem produktów objętych zakresem dyrektywy Rady 97/78/WE⁽²⁾, są wprowadzane do Unii przez wyznaczone miejsca wprowadzenia w rozumieniu art. 3 lit. b) rozporządzenia Komisji (WE) nr 669/2009⁽³⁾ (dalej: „wyznaczone miejsce wprowadzenia”).

Artykuł 9

Powiadomienie z wyprzedzeniem

Podmioty prowadzące przedsiębiorstwo spożywcze lub paszowe lub ich przedstawiciele z wyprzedzeniem zgłaszają właściwym organom w punkcie kontroli granicznej lub w wyznaczonym miejscu wprowadzenia przybycie każdej przesyłki produktów, o których mowa w art. 1, przynajmniej na dwa dni robocze przed faktycznym przybyciem przesyłki.

Artykuł 10

Kontrole urzędowe

1. Właściwe organy w punkcie kontroli granicznej lub w wyznaczonym miejscu wprowadzenia przeprowadzają:
 - a) kontrole dokumentów w odniesieniu do wszystkich przesyłek produktów, o których mowa w art. 1,
 - b) kontrole fizyczne i kontrole tożsamości, w tym analizy laboratoryjne na obecność cezu-134 i cezu-137 w odniesieniu do 5 % przesyłek.
2. Kontrola urzędowa przesyłek nie trwa dłużej niż pięć dni roboczych, do czasu uzyskania wyników analizy laboratoryjnej.
3. Jeżeli wyniki analizy laboratoryjnej dowodzą, że gwarancje podane w oświadczeniu są nieprawdziwe, oświadczenie jest uznawane za nieważne, a przesyłka paszy i żywności za niezgodną z przepisami niniejszego rozporządzenia.

Koszty 11

Koszty

Wszystkie koszty poniesione w wyniku kontroli urzędowych, o których mowa w art. 10, oraz w wyniku wszelkich środków podjętych w następstwie niezgodności z wymogami, ponoszą podmioty prowadzące przedsiębiorstwo spożywcze lub paszowe.

Artykuł 12

Dopuszczenie do swobodnego obrotu

Przesyłki mogą być dopuszczone do swobodnego obrotu tylko wówczas, gdy podmiot prowadzący przedsiębiorstwo spożywcze lub paszowe lub jego przedstawiciel przedstawi organom celnym oświadczenie, o którym mowa w art. 5 ust. 1, które:

- a) zostało właściwie zatwierdzone przez właściwy organ w punkcie kontroli granicznej lub wyznaczonym miejscu wprowadzenia; oraz
- b) stanowi dowód, że kontrole urzędowe, o których mowa w art. 10, zostały przeprowadzone, a ich wyniki były korzystne.

Artykuł 13

Produkty niezgodne z wymogami

Produkty, które nie są zgodne z przepisami niniejszego rozporządzenia, nie są wprowadzane do obrotu. Takie produkty są w bezpieczny sposób unieszkodliwiane lub zwracane do państwa pochodzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 43 z 14.2.1997, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 24 z 30.1.1998, s. 9.

⁽³⁾ Dz.U. L 194 z 25.7.2009, s. 11.

Artykuł 14**Sprawozdania**

Państwa członkowskie co trzy miesiące informują Komisję o wszystkich uzyskanych wynikach analiz za pośrednictwem systemu wczesnego ostrzegania o niebezpiecznej żywności i paszach (RASFF). Sprawozdanie to przedkładane jest w miesiącu następującym po zakończeniu każdego kwartału.

Artykuł 15**Uchylenie**

Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 284/2012 traci moc.

Odniesienia do uchylonego rozporządzenia traktuje się jako odniesienia do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 16**Środki przejściowe**

W drodze odstępstwa od art. 3 produkty, o których mowa w art. 1, mogą być przywożone do Unii, jeżeli spełniają wymogi rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 284/2012, w sytuacji gdy:

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 26 października 2012 r.

- a) produkty opuściły Japonię przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia; albo
- b) towarzyszy im oświadczenie zgodne z rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 284/2012, wydane przed dniem 1 listopada 2012 r., i opuściły Japonię przed dniem 1 grudnia 2012 r.

Artykuł 17**Wejście w życie i okres stosowania**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia jego wejścia w życie do dnia 31 marca 2014 r.

Niniejsze rozporządzenie zostaje poddane przeglądowi przed dniem 31 marca 2013 r. w odniesieniu do produktów, których zbiory odbywają się głównie w okresie od sierpnia do listopada, oraz w odniesieniu do ryb i produktów rybołówstwa.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Oświadczenie dotyczące przywozu do Unii Europejskiej

..... (Produkt i państwo pochodzenia)

Kod identyfikacyjny partii **Numer oświadczenia**

Zgodnie z przepisami rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 996/2012 wprowadzającego specjalne warunki regulujące przywóz paszy i żywności pochodzących lub wysyłanych z Japonii w następstwie wypadku w elektrowni jądrowej Fukushima

.....
 (upoważniony przedstawiciel, o którym mowa w art 6 ust. 2 lub 3 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 996/2012)

OŚWIADCZA, że

..... (produkty wymienione w art. 1)

znajdujące się w niniejszej przesyłce składającej się z:

..... (opis przesyłki, produkt, liczba i rodzaj opakowań, masa brutto lub netto)

załadowanej w (miejsce załadunku)

w dniu (data załadunku)

przez (dane przewoźnika)

przeznaczonej do (miejsce i państwo przeznaczenia)

wysłanej z zakładu

..... (nazwa i adres zakładu)

są zgodne z obowiązującym prawodawstwem Japonii w odniesieniu do maksymalnych poziomów dla sumy cezu-134 i cezu-137.

OŚWIADCZA, że przesyłka dotyczy paszy i żywności, które

- nie są objęte środkami przejściowymi** przewidzianymi w prawodawstwie Japonii (zob. załącznik III do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 996/2012) w odniesieniu do maksymalnych poziomów dla sumy cezu-134 i cezu-137
- są objęte środkami przejściowymi** przewidzianymi w prawodawstwie Japonii (zob. załącznik III do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 996/2012) w odniesieniu do maksymalnych poziomów dla sumy cezu-134 i cezu-137

OŚWIADCZA, że przesyłka dotyczy:

- żywności lub paszy, które zostały zebrane lub przetworzone przed dniem 11 marca 2011 r.;
- żywności lub paszy, które pochodzą i są wysyłane z prefektury innej niż Fukushima, Gunma, Ibaraki, Tochigi, Miyagi, Saitama, Tokio, Chiba, Kanagawa i Iwate, innej niż herbata i grzyby pochodzące z prefektury Shizuoka i innej niż grzyby pochodzące z prefektury Yamanashi;
- żywności i paszy, które są wysyłane z prefektur Fukushima, Gunma, Ibaraki, Tochigi, Miyagi, Saitama, Tokio, Chiba, Kanagawa i Iwate, ale nie pochodzą z żadnej z tych prefektur i nie były narażone na promieniowanie radioaktywne w czasie tranzytu;
- paszy i żywności niewymienionych w załączniku IV do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 996/2012, które pochodzą i są wysyłane z prefektur Gunma, Ibaraki, Tochigi, Miyagi, Saitama, Tokio, Chiba, Kanagawa i Iwate;
- herbaty lub grzybów, lub mieszanki paszowej lub żywności złożonej zawierającej ponad 50 % tych produktów, pochodzących z prefektury Shizuoka, z których pobrano próbki w dniu (data), które poddano analizie laboratoryjnej w dniu

(data) w

(nazwa laboratorium), w celu określenia poziomu radionuklidów: cezu-134 i cezu-137. Sprawozdanie analityczne znajduje się w załączeniu;

ZAŁĄCZNIK II

Maksymalne poziomy dla żywności ⁽¹⁾ (Bq/kg) przewidziane w prawodawstwie Japonii

	Żywność dla niemowląt i małych dzieci	Mleko i napoje na bazie mleka	Pozostała żywność z wyjątkiem - wody mineralnej i podobnych napojów - herbaty parzonej z niesfermentowanych liści	Woda mineralna i podobne napoje oraz herbata parzona z niesfermentowanych liści
Suma cezu-134 i cezu-137	50 ⁽²⁾	50 ⁽²⁾	100 ⁽²⁾	10 ⁽²⁾

⁽¹⁾ W przypadku produktów suszonych przeznaczonych do spożycia po odtworzeniu maksymalny poziom stosuje się do produktów po odtworzeniu gotowych do spożycia.

W przypadku suszonych grzybów stosuje się współczynnik odtworzenia wynoszący 5.

W przypadku herbaty maksymalny poziom stosuje się do naparu z liści herbaty. Współczynnik przetworzenia dla suszonych liści herbaty wynosi 50, dlatego maksymalny poziom 500 Bq/kg w odniesieniu do suszonych liści herbaty gwarantuje, że poziom w naparze nie przekracza maksymalnego poziomu 10 Bq/kg.

⁽²⁾ Aby zapewnić spójność z maksymalnymi poziomami obecnie obowiązującymi w Japonii, niniejsze wartości tymczasowo zastępują wartości określone w rozporządzeniu Rady (Euratom) nr 3954/87.

Maksymalne poziomy dla paszy ⁽¹⁾ (Bq/kg) przewidziane w prawodawstwie Japonii

	Pasza przeznaczona dla bydła i koni	Pasza przeznaczona dla świń	Pasza przeznaczona dla drobiu	Pasza dla przeznaczone dla: ryb ⁽³⁾
Suma cezu-134 i cezu-137	100 ⁽²⁾	80 ⁽²⁾	160 ⁽²⁾	40 ⁽²⁾

⁽¹⁾ Maksymalny poziom jest wyrażony w odniesieniu do paszy o zawartości wilgoci 12 %.

⁽²⁾ Aby zapewnić spójność z maksymalnymi poziomami obecnie obowiązującymi w Japonii, niniejsze wartości tymczasowo zastępują wartości określone w rozporządzeniu Komisji (Euratom) nr 770/90 (Dz.U. L 83 z 30.3.1990, s. 78).

⁽³⁾ Z wyłączeniem paszy dla ryb ozdobnych.

ZAŁĄCZNIK III

Środki przejściowe przewidziane w prawodawstwie Japonii i mające zastosowanie dla niniejszego rozporządzenia

- a) Mleko i produkty mleczne, woda mineralna i podobne napoje wyprodukowane lub przetworzone przed dniem 31 marca 2012 r. nie mogą zawierać radioaktywnego cezu w ilości przekraczającej 200 Bq/kg. Pozostała żywność, z wyjątkiem ryżu i soi oraz produktów przetworzonych z ryżu i soi, wyprodukowana lub przetworzona przed dniem 31 marca 2012 r., nie może zawierać radioaktywnego cezu w ilości przekraczającej 500 Bq/kg.
 - b) Produkty z ryżu wyprodukowane lub przetworzone przed dniem 30 września 2012 r. nie mogą zawierać radioaktywnego cezu w ilości przekraczającej 500 Bq/kg.
 - c) Soja zebrana i wprowadzona do obrotu przed dniem 31 grudnia 2012 r. nie może zawierać radioaktywnego cezu w ilości przekraczającej 500 Bq/kg.
 - d) Produkty z soi wyprodukowane lub przetworzone przed dniem 31 grudnia 2012 r. nie mogą zawierać radioaktywnego cezu w ilości przekraczającej 500 Bq/kg.
-

ZAŁĄCZNIK IV

Pasza i żywność, w odniesieniu do których wymagane jest pobieranie i analiza próbek na obecność cezu-134 i cezu-137 przed wywozem do Unii

a) Produkty pochodzące z prefektury Fukushima:

— wszystkie produkty, z uwzględnieniem wyłączeń przewidzianych w art. 1 niniejszego rozporządzenia.

b) Produkty pochodzące z prefektury Shizuoka:

— herbata i produkty przetworzone z herbaty, objęte kodami CN 0902 2101 20 i 2202 90 10;

— grzyby i produkty przetworzone z grzybów, objęte kodami CN 0709 51, 0709 59, 0710 80 61, 0710 80 69, 0711 51 00, 0711 59, 0712 31, 0712 32, 0712 33, 0712 39, 2003 10, 2003 90 i 2005 99 80.

c) Produkty pochodzące z prefektury Yamanashi:

— grzyby i produkty przetworzone z grzybów, objęte kodami CN 0709 51, 0709 59, 0710 80 61, 0710 80 69, 0711 51 00, 0711 59, 0712 31, 0712 32, 0712 33, 0712 39, 2003 10, 2003 90 i 2005 99 80.

d) Produkty pochodzące z prefektur Gunma, Ibaraki, Tochigi, Miyagi, Saitama, Tokio, Chiba, Kanagawa lub Iwate:

— herbata i produkty przetworzone z herbaty, objęte kodami CN 0902 2101 20 i 2202 90 10;

— grzyby i produkty przetworzone z grzybów, objęte kodami CN 0709 51, 0709 59, 0710 80 61, 0710 80 69, 0711 51 00, 0711 59, 0712 31, 0712 32, 0712 33, 0712 39, 2003 10, 2003 90 i 2005 99 80;

— ryby i produkty rybołówstwa, objęte kodami CN 0302, 0303, 0304, 0305, 0306, 0307 i 0308 (*);

— ryż i produkty przetworzone z ryżu, objęte kodami CN 1006, 1102 90 50, 1103 19 50, 1103 20 50, 1104 19 91, 1104 19 99, 1104 29 17, 1104 29 30, 1104 29 59, 1104 29 89, 1104 30 90, 1901, 1904 10 30, 1904 20 95, 1904 90 10 i 1905 90 (*);

— soja i produkty przetworzone z soi, objęte kodami CN 1201 90, 1208 10, 1507 (*);

— fasolka Adzuki, objęta kodami CN 0708 20, 0713 32 00 i produkty przetworzone z fasolki Adzuki, objęte kodem CN takim jak 1106 10 (*);

— borówki czarne i produkty przetworzone z borówek czarnych, objęte kodami CN 0810 40 30, 0810 40 50, 0811 90 50, 0811 90 70, 0812 90 40, 0813 40 95;

— orzechy miłorzębu, objęte kodem CN 0802 90 85 i produkty przetworzone z orzechów miłorzębu, objęte kodami CN takimi jak 0811 90 19, 0811 90 39, 0811 90 95, 0812 90 98, 0813 40 95;

— morele japońskie, objęte kodami CN 0809 40 05, i produkty przetworzone z moreli japońskich, objęte kodami CN takimi jak 0811 90 19, 0811 90 39, 0811 90 95, 0812 90 98, 0813 40 95;

— owoce cytrusowe, objęte kodem CN 0805, skórki owoców cytrusowych, objęte kodem CN 0814 00 00 i produkty z nich przetworzone, objęte kodami CN takimi jak 0811 90 19, 0811 90 39, 0811 90 95, 0812 90 25, 0812 90 98, 0813 40 95 (*);

— persymony japońskie, objęte kodem CN 0810 70 00 i produkty przetworzone z persymon japońskich, objęte kodami CN takimi jak 0811 90 19, 0811 90 39, 0811 90 95, 0812 90 98, 0813 40 95 (*);

— granaty, objęte kodem CN 0810 90 75 i produkty przetworzone z granatów, objęte kodami CN takimi jak 0811 90 19, 0811 90 39, 0811 90 95, 0812 90 98, 0813 40 95 (*);

— akebia pięciolistna (*Akebia quinata*) i produkty przetworzone z akebii pięciolistnej, objęte kodami CN 0810 90 75, 0811 90 19, 0811 90 39, 0811 90 95, 0812 90 98 i 0813 40 95;

— owoce ziarnkowe (*Chaenomeles*), objęte kodem CN 0810 90 75 i produkty przetworzone z owoców ziarnkowych, objęte kodami CN takimi jak 0811 90 19, 0811 90 39, 0811 90 95, 0812 90 98, 0813 40 95 (*);

— urodliny trzylątowe (*Asimina triloba*), objęte kodem CN 0810 90 75 i produkty przetworzone z urodlinów trzylątowych, objęte kodami CN takimi jak 0811 90 19, 0811 90 39, 0811 90 95, 0812 90 98, 0813 40 95 (*);

- gruszki, objęte kodem CN 0808 30 10 i produkty przetworzone z gruszek, objęte kodami CN takimi jak 0811 90 19, 0811 90 39, 0811 90 95, 0812 90 98, 0813 40 30 (*);
- kasztany, objęte kodami CN 0802 41 00 i 0802 42 00 oraz produkty przetworzone z kasztanów, objęte kodami CN takimi jak 0811 90 19, 0811 90 39, 0811 90 95, 0812 90 98, 0813 40 95 (*);
- orzechy włoskie, objęte kodami CN 0802 31 00 i 0802 32 00 oraz produkty przetworzone z orzechów włoskich, objęte kodami CN takimi jak 0811 90 19, 0811 90 39, 0811 90 95, 0812 90 98, 0813 40 95 (*);
- dzięgiel *Angelica keiskei* (*Angelica keiskei*) i produkty przetworzone z dzięglu *Angelica keiskei*, objęte kodami CN 0709 99, 0710 80, 0711 90 i 0712 90;
- lepiężnik japoński olbrzymi (*fuki*), lepiężnik japoński (*Petasites japonica*) i produkty z nich przetworzone, objęte kodami CN 0709 99, 0710 80, 0711 90 i 0712 90;
- imbir japoński (*mioga*), objęty kodami 0709 99, 0710 80, 0711 90, 0712 90 i produkty przetworzone z imbiru japońskiego, objęte kodami CN 2008 99 49, 2008 99 67;
- jadalne części *Aralia* sp. i produkty z nich przetworzone, objęte kodami CN 0709 99, 0710 80, 0711 90 i 0712 90;
- pędy bambusa (*Phyllostacys pubescens*) i produkty z nich przetworzone, objęte kodami CN 0709 99, 0710 80, 0711 90, 0712 90, 2004 90 i 2005 91;
- orlica (*Pteridium aquilinum*) i produkty przetworzone z orlicy, objęte kodami CN 0709 99, 0710 80, 0711 90 i 0712 90;
- jadalne części chrzanu japońskiego wasabi (*Wasabia japonica*) i produkty z nich przetworzone, objęte kodami CN 0709 99, 0710 80, 0711 90, 0712 90 i 0910 99;
- pietruszka japońska (*Oenanthe javanica*) i produkty przetworzone z pietruszki japońskiej, objęte kodami CN 0709 99, 0710 80, 0711 90 i 0712 90;
- pieprz japoński (*Zanthoxylum piperitum*), objęty kodem CN 0910 99;
- japoński długosz królewski (*Osmunda japonica*) i produkty przetworzone z japońskiego długosza królewskiego, objęte kodami CN 0709 99, 0710 80, 0711 90 i 0712 90;
- koshiabura (pęd *Eleuterococcus sciadophylloides*) i produkty przetworzone z koshiabury, objęte kodami CN 0709 99, 0710 80, 0711 90 i 0712 90;
- momijigasa (*Parasenecio delphinifolius*) i produkty przetworzone z momijigasy, objęte kodami CN 0709 99, 0710 80, 0711 90 i 0712 90;
- pióropusznik strusi (*Matteuccia struthiopteris*) i produkty przetworzone z pióropusznika strusiego, objęte kodami CN 0709 99, 0710 80, 0711 90 i 0712 90;
- funkia (*Hosta Montana*) i produkty przetworzone z funkii, objęte kodami CN 0709 99, 0710 80, 0711 90 i 0712 90;
- uwabamisu (*Elatostoma umbellatum* var. *majus*) i produkty przetworzone z uwabamisu, objęte kodami CN 0709 99, 0710 80, 0711 90 i 0712 90;
- czosnek siatkowaty (*Allium victorialis* subsp. *Platyphyllum*) i produkty przetworzone z czosnku siatkowatego, objęte kodami CN 0703 10, 0710 80, 0711 90, 0712 20 i 0712 90;
- ostrożeń japoński (*Cirsium japonicum*) i produkty przetworzone z ostrożenia japońskiego, objęte kodami CN 0709 99, 0710 80, 0711 90 i 0712 90 (*);
- yobusumaso (Honma) (*Cacalia hastata* ssp. *orientalis*) i produkty przetworzone z yobusumaso, objęte kodami CN 0709 99, 0710 80, 0711 90 i 0712 90 (*);
- oyamabokuchi (*Synurus pungens*) i produkty przetworzone z oyamabokuchi, objęte kodami CN 0709 99, 0710 80, 0711 90 i 0712 90 (*);
- skrzyp polny (*Equisetum arvense*) i produkty przetworzone ze skrzypu polnego, objęte kodami CN 0709 99, 0710 80, 0711 90 i 0712 90 (*);
- aktinidia ussuryjska (*Actinidia polygama*) i produkty przetworzone z aktinidii ussuryjskiej, objęte kodami CN 0810 90 75, 0811 90 19, 0811 90 39, 0811 90 95, 0812 90 98 i 0813 40 95 (*).

- kolokazja jadalna (*Colocasia esculenta*) i produkty przetworzone z kolokazji jadalnej, objęte kodem CN 0714 40 (*);
- yacón (*Smallanthus sonchifolius*) i produkty przetworzone z rośliny yacón, objęte kodami CN 0709 99, 0710 80, 0711 90, 0712 90 i 0714 90 (*);

(*). Wykaz tych produktów zostanie poddany przeglądowi do dnia 31 marca 2013 r., z uwzględnieniem wyników analiz uzyskanych w okresie od września 2012 r. do grudnia 2012 r.

- e) Produkty złożone zawierające ponad 50 % produktów, o których mowa w literach a), b), c) i d) niniejszego załącznika.
-

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 997/2012**z dnia 26 października 2012 r.****ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektorów owoców i warzyw oraz przetworzonych owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 136 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 przewiduje – zgodnie z wynikami wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej – kryteria, na których podstawie ustalania Komisja ustala standardowe wartości

dla przywozu z państw trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XVI do wspomnianego rozporządzenia.

- (2) Standardowa wartość w przywozie jest obliczana każdego dnia roboczego, zgodnie z art. 136 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, przy uwzględnieniu podlegających zmianom danych dziennych. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem wejść w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 136 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 26 października 2012 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,

José Manuel SILVA RODRÍGUEZ

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 157 z 15.6.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod państw trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	AL	38,5
	MA	49,6
	MK	40,5
	ZZ	42,9
0707 00 05	AL	36,9
	MK	32,3
	TR	126,2
	ZZ	65,1
0709 93 10	TR	116,3
	ZZ	116,3
0805 50 10	AR	57,6
	CL	75,4
	TR	83,1
	UY	56,6
	ZA	88,8
	ZZ	72,3
0806 10 10	BR	258,6
	LB	333,4
	MK	87,0
	TR	158,3
	US	225,7
	ZZ	212,6
0808 10 80	CL	148,8
	CN	95,2
	MK	34,4
	NZ	128,3
	US	118,8
	ZA	150,3
	ZZ	112,6
0808 30 90	CN	51,0
	TR	113,5
	ZZ	82,3

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

DECYZJE

DECYZJA RADY

z dnia 25 października 2012 r.

w sprawie uruchomienia w Szwecji zautomatyzowanej wymiany danych rejestracyjnych pojazdów

(2012/664/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając decyzję Rady 2008/615/WSiSW z dnia 23 czerwca 2008 r. w sprawie intensyfikacji współpracy transgranicznej, szczególnie w zwalczaniu terroryzmu i przestępczości transgranicznej⁽¹⁾, w szczególności jej art. 25,

uwzględniając decyzję Rady 2008/616/WSiSW z dnia 23 czerwca 2008 r. w sprawie wdrożenia decyzji 2008/615/WSiSW⁽²⁾, w szczególności jej art. 20 i rozdział 4 załącznika do niej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z Protokołem w sprawie postanowień przejściowych załączonym do Traktatu o Unii Europejskiej, Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, skutki prawne aktów instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii przyjętych przed wejściem w życie Traktatu z Lizbony zostają utrzymane do czasu uchylecia, unieważnienia lub zmiany tych aktów w zastosowaniu Traktatów.
- (2) W związku z tym zastosowanie ma art. 25 decyzji 2008/615/WSiSW i Rada musi jednogłośnie zdecydować, czy państwa członkowskie wdrożyły przepisy rozdziału 6 tej decyzji.
- (3) Art. 20 decyzji 2008/616/WSiSW stanowi, że decyzje, o których mowa w art. 25 ust. 2 decyzji 2008/615/WSiSW, mają być podejmowane na podstawie sprawozdania z oceny opartego na kwestionariuszu. W odniesieniu do zautomatyzowanej wymiany danych zgodnie z rozdziałem 2 decyzji 2008/615/WSiSW sprawozdanie z oceny ma być oparte na wizycie ewaluacyjnej i operacji pilotażowej.
- (4) Zgodnie z rozdziałem 4 pkt 1.1 załącznika do decyzji 2008/616/WSiSW kwestionariusz opracowany przez odpowiednią grupę roboczą Rady dotyczy każdej ze zautomatyzowanych metod wymiany danych i musi być wypełniony przez państwo członkowskie w momencie uznania

przez to państwo, że spełnia ono wymogi dotyczące wymiany danych w odpowiedniej kategorii danych.

- (5) Szwecja wypełniła kwestionariusz dotyczący ochrony danych i kwestionariusz dotyczący danych rejestracyjnych pojazdów.
- (6) Szwecja przeprowadziła z powodzeniem operację pilotażową z Niderlandami.
- (7) Przeprowadzono wizytę ewaluacyjną, a belgijsko-niderlandzki zespół oceniający sporządził sprawozdanie z tej wizyty, które przekazano odpowiedniej grupie roboczej Rady.
- (8) Radzie przedstawiono ogólne sprawozdanie z oceny podsumowujące wyniki kwestionariusza, wizytę ewaluacyjną i operację pilotażową dotyczącą danych rejestracyjnych pojazdów,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Do celów zautomatyzowanego przeszukiwania danych rejestracyjnych pojazdów Szwecja w pełni wdrożyła przepisy ogólne o ochronie danych zawarte w rozdziale 6 decyzji 2008/615/WSiSW i jest uprawniona do otrzymywania oraz przekazywania danych osobowych na mocy art. 12 tej decyzji od dnia wejścia w życie niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 25 października 2012 r.

W imieniu Rady

E. MAVROU

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 210 z 6.8.2008, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 210 z 6.8.2008, s. 12.

DECYZJA RADY 2012/665/WPZiB**z dnia 26 października 2012 r.****zmieniająca decyzję 2010/638/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Republiki Gwinei**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 29,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 25 października 2010 r. Rada nałożyła środki ograniczające wobec Republiki Gwinei w drodze decyzji 2010/638/WPZiB ⁽¹⁾.
- (2) Jak wynika z przeglądu decyzji 2010/638/WPZiB, obowiązywanie środków ograniczających należy przedłużyć do dnia 27 października 2013 r.
- (3) Konieczna jest zmiana środków związanych z embargiem na broń przewidzianych w decyzji 2010/638/WPZiB.
- (4) Należy zatem odpowiednio zmienić decyzję 2010/638/WPZiB,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W decyzji 2010/638/WPZiB wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się literę w brzmieniu:

„g) sprzedaży, dostawy, przekazywania lub wywozu materiałów wybuchowych i związanego z nimi sprzętu przeznaczonych wyłącznie do użytku cywilnego w górnictwie i inwestycjach infrastrukturalnych

oraz dostarczania pomocy technicznej, usług pośrednictwa i innych usług, a także finansowania i udzielania pomocy finansowej związanej z takimi produktami, pod warunkiem że przechowywanie i wykorzystanie materiałów wybuchowych i związanego z nimi sprzętu i usług jest kontrolowane i weryfikowane przez niezależny organ oraz że podmioty świadczące powiązane usługi są ustalone;”;

b) dodaje się akapit w brzmieniu:

„W przypadkach objętych lit. g) państwo członkowskie informuje pozostałe państwa członkowskie z dwutygodniowym wyprzedzeniem o zamiarze przyznania zezwolenia na podstawie tej litery”;

2) art. 8 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Niniejszą decyzję stosuje się do dnia 27 października 2013 r. Jest ona stale poddawana przeglądowi. Może być odnawiana lub zmieniana, w zależności od przypadku, jeżeli Rada uzna, że jej cele nie zostały osiągnięte.”.

*Artykuł 2*Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 26 października 2012 r.

W imieniu Rady

A. D. MAVROYIANNIS

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 280 z 26.10.2010, s. 10.

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI

z dnia 25 października 2012 r.

zmieniająca decyzję 2008/855/WE odnośnie do środków kontroli w zakresie zdrowia zwierząt
w odniesieniu do klasycznego pomoru świń na Węgrzech

(notyfikowana jako dokument nr C(2012) 7433)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2012/666/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Rady 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. dotyczącą kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzwspólnotowym w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 9 ust. 4,uwzględniając dyrektywę Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotyczącą kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzwspólnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego ⁽²⁾, w szczególności jej art. 10 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W decyzji Komisji 2008/855/WE z dnia 3 listopada 2008 r. w sprawie środków kontroli w zakresie zdrowia zwierząt w odniesieniu do klasycznego pomoru świń w niektórych państwach członkowskich ⁽³⁾ określono niektóre środki kontroli w odniesieniu do klasycznego pomoru świń w państwach członkowskich lub ich regionach, wymienionych w załączniku do tej decyzji. Wykaz ten obejmuje komitat Nógrád na Węgrzech.
- (2) Węgry poinformowały Komisję o ostatnich zmianach w odniesieniu do klasycznego pomoru świń na terytorium komitatu Nógrád, wymienionego w załączniku do decyzji 2008/855/WE.
- (3) Z informacji tych wynika, że na terytorium komitatu Nógrád klasyczny pomór świń został zwalczony. W związku z powyższym środków przewidzianych w decyzji 2008/855/WE nie powinno się już stosować

do tego komitatu, a w wykazie znajdującym się w części I załącznika do tej decyzji należy skreślić odniesienie do komitatu Nógrád.

(4) Należy zatem odpowiednio zmienić decyzję 2008/855/WE.

(5) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W części I załącznika do decyzji 2008/855/WE punkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Węgry

Terytorium komitatu Peszt położone na północ i wschód od Dunaju, na południe od granicy ze Słowacją, na zachód od granicy z komitatem Nógrád i na północ od autostrady E71.”.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 25 października 2012 r.

W imieniu Komisji

Maroš ŠEFČOVIČ

Wiceprzewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 395 z 30.12.1989, s. 13.⁽²⁾ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, s. 29.⁽³⁾ Dz.U. L 302 z 13.11.2008, s. 19.

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI**z dnia 25 października 2012 r.****ustanawiająca wkład finansowy Unii w wydatki poniesione w ramach środków stosowanych w stanach zagrożenia, przedsięwziętych w celu zwalczania ptasiej grypy w Niderlandach w 2011 r.***(notyfikowana jako dokument nr C(2012) 7440)***(Jedynie tekst w języku niderlandzkim jest autentyczny)**

(2012/667/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając decyzję Rady 2009/470/WE z dnia 25 maja 2009 r. w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii⁽¹⁾, w szczególności jej art. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 75 rozporządzenia finansowego i art. 90 ust. 1 przepisów wykonawczych zaciąganie zobowiązań na wydatki z budżetu Unii powinno być poprzedzone decyzją w sprawie finansowania, określającą istotne elementy działania obejmującego wydatki oraz przyjętą przez instytucję lub organy, którym instytucja ta przekazała uprawnienia.
- (2) W decyzji 2009/470/WE określono procedury regulujące wkład finansowy Unii przeznaczony na specyficzne środki weterynaryjne, w tym środki stosowane w stanach zagrożenia. Aby przyczynić się do jak najszybszego zwalczania ptasiej grypy, Unia powinna wnieść wkład finansowy w wydatki kwalifikowalne poniesione przez państwa członkowskie. W art. 4 ust. 3 tiret pierwsze i drugie wspomnianej decyzji ustanowiono zasady dotyczące wartości procentowej, którą należy zastosować do kosztów poniesionych przez państwa członkowskie.
- (3) W art. 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 349/2005 z dnia 28 lutego 2005 r. ustanawiającego zasady dotyczące finansowania przez Wspólnotę środków stosowanych w stanach zagrożenia oraz zwalczania niektórych chorób zwierzęcych określonych w decyzji Rady 90/424/EWG⁽²⁾ ustanowiono zasady dotyczące wydatków kwalifikujących się do wsparcia finansowego Unii.
- (4) Decyzją wykonawczą Komisji 2012/132/UE z dnia 15 lutego 2012 r. w sprawie wkładu finansowego Unii przeznaczzonego na środki stosowane w stanach zagrożenia, służące zwalczaniu grypy ptaków w Niemczech, we Włoszech i w Niderlandach w 2011 r.⁽³⁾ przyznano

wkład finansowy Unii przeznaczony na środki stosowane w stanach zagrożenia, służące zwalczaniu ptasiej grypy w Niderlandach w 2011 r. W dniu 13 kwietnia 2012 r. Niderlandy złożyły oficjalny wniosek o zwrot, o którym mowa w art. 7 ust. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 349/2005.

- (5) Wypłatę wkładu finansowego Unii należy uzależnić od rzeczywistego przeprowadzenia zaplanowanych działań i dostarczenia przez władze w ustalonym terminie wszelkich niezbędnych informacji.
- (6) Zgodnie z art. 3 ust. 4 decyzji 2009/470/WE Niderlandy bezzwłocznie poinformowały Komisję i pozostałe państwa członkowskie o środkach zastosowanych zgodnie z prawodawstwem Unii dotyczącym powiadamiania i zwalczania oraz o ich wynikach. Do wniosku o zwrot załączono, zgodnie z wymogiem art. 7 rozporządzenia (WE) nr 349/2005, sprawozdanie finansowe, dokumenty poświadczające, sprawozdanie epidemiologiczne na temat każdego gospodarstwa, w którym zwierzęta zostały poddane ubojowi lub zniszczone, oraz wyniki odpowiednich audytów.
- (7) Uwagi Komisji, sposób obliczenia wydatków kwalifikowalnych oraz końcowe wnioski zostały przekazane Niderlandom w dniu 25 kwietnia 2012 r. i 4 czerwca 2012 r. Niderlandy zgodziły się z powyższym w e-mailu z dnia 11 czerwca 2012 r.
- (8) W związku z tym można teraz ustalić całkowitą kwotę wsparcia finansowego Unii przeznaczzonego na wydatki kwalifikowalne poniesione w związku ze zwalczaniem ptasiej grypy w Niderlandach w 2011 r.
- (9) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Wkład finansowy Unii przeznaczony na wydatki związane ze zwalczaniem ptasiej grypy w Niderlandach w 2011 r. ustala się na 429 425,74 EUR.

⁽¹⁾ Dz.U. L 155 z 18.6.2009, s. 30.⁽²⁾ Dz.U. L 55 z 1.3.2005, s. 12.⁽³⁾ Dz.U. L 59 z 1.3.2012, s. 34.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja, stanowiąca decyzję w sprawie finansowania w rozumieniu art. 75 rozporządzenia finansowego, skierowana jest do Królestwa Niderlandów.

Sporządzono w Brukseli dnia 25 października 2012 r.

W imieniu Komisji
Maroš ŠEFČOVIČ
Wiceprzewodniczący

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI**z dnia 25 października 2012 r.****ustanawiająca wkład finansowy Unii w wydatki poniesione w ramach środków stosowanych w stanach zagrożenia, przedsięwziętych w celu zwalczania pryszczycy w Bułgarii w 2011 r.***(notyfikowana jako dokument nr C(2012) 7454)***(Jedynie tekst w języku bułgarskim jest autentyczny)**

(2012/668/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając decyzję Rady 2009/470/WE z dnia 25 maja 2009 r. w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 14,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 75 rozporządzenia finansowego i art. 90 ust. 1 przepisów wykonawczych zaciągnięcie zobowiązań na wydatki z budżetu Unii jest poprzedzone decyzją w sprawie finansowania przyjętą przez instytucję lub organy, którym instytucja ta przekazała uprawnienia, i ustalającą zasadnicze elementy działania obejmującego wydatki.
- (2) W decyzji 2009/470/WE ustalono procedury regulujące wkład finansowy Unii przeznaczony na specyficzne środki weterynaryjne, w tym środki stosowane w stanach zagrożenia. Aby przyczynić się do jak najszybszego zwalczania pryszczycy, Unia powinna wnieść wkład finansowy w wydatki kwalifikowalne poniesione przez państwa członkowskie. W art. 14 ust. 4 wspomnianej decyzji ustanowiono zasady dotyczące wartości procentowej, którą należy zastosować do kosztów poniesionych przez państwa członkowskie.
- (3) W art. 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 349/2005 z dnia 28 lutego 2005 r. ustanawiającego zasady dotyczące finansowania przez Wspólnotę środków stosowanych w stanach zagrożenia oraz zwalczania niektórych chorób zwierzęcych określonych w decyzji Rady 90/424/EWG ⁽²⁾ ustanowiono zasady dotyczące wydatków kwalifikujących się do wsparcia finansowego Unii.
- (4) Decyzją wykonawczą Komisji 2011/730/UE z dnia 9 listopada 2011 r. w sprawie wkładu finansowego Unii przeznaczonego na środki stosowane w stanach zagrożenia, służące zwalczaniu pryszczycy w Bułgarii w 2011 r. ⁽³⁾ przyznano wkład finansowy Unii przeznaczony na środki stosowane w stanach zagrożenia w celu zwalczania pryszczycy w Bułgarii w 2011 r. W dniach 9 grudnia 2011 r. i 24 stycznia 2012 r. Bułgaria złożyła oficjalny wniosek o zwrot, o którym mowa w art. 7 ust. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 349/2005.
- (5) Wpłatę wkładu finansowego Unii należy uzależnić od rzeczywistego przeprowadzenia zaplanowanych działań

i dostarczenia przez władze w ustalonym terminie wszelkich niezbędnych informacji.

- (6) Zgodnie z art. 14 ust. 3 decyzji 2009/470/WE Bułgaria bezzwłocznie poinformowała Komisję i pozostałe państwa członkowskie o środkach zastosowanych zgodnie z prawodawstwem Unii dotyczącym powiadamiania i zwalczania oraz o rezultatach tych środków. Do wniosku o zwrot załączono, zgodnie z wymogiem art. 7 rozporządzenia (WE) nr 349/2005, sprawozdanie finansowe, dokumenty poświadczające, sprawozdanie epidemiologiczne na temat każdego gospodarstwa, w którym zwierzęta zostały poddane ubojowi lub zniszczone, oraz wyniki odpowiednich audytów.
- (7) Uwagi Komisji, sposób obliczenia wydatków kwalifikowalnych oraz końcowe wnioski zostały przekazane Bułgarii w dniu 19 czerwca 2012 r. Bułgaria zgodziła się z powyższym w e-mailu z dnia 20 czerwca 2012 r.
- (8) W związku z tym można teraz ustalić całkowitą kwotę wsparcia finansowego Unii przeznaczonego na wydatki kwalifikowalne poniesione w związku ze zwalczaniem pryszczycy w Bułgarii w 2011 r.
- (9) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Wkład finansowy Unii przeznaczony na wydatki związane ze zwalczaniem pryszczycy w Bułgarii w 2011 r. ustala się na 463 583,37 EUR.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja, stanowiąca decyzję w sprawie finansowania w rozumieniu art. 75 rozporządzenia finansowego, skierowana jest do Republiki Bułgarii.

Sporządzono w Brukseli dnia 25 października 2012 r.

W imieniu Komisji

Maroš ŠEFČOVIČ

Wiceprzewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 155 z 18.6.2009, s. 30.⁽²⁾ Dz.U. L 55 z 1.3.2005, s. 12.⁽³⁾ Dz.U. L 293 z 11.11.2011, s. 36.

CENY PRENUMERATY w 2012 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 310 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	840 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

